Ч. 6 (14.549). Львів, вівторок 12. січня 1937. Opłata pocztowa uiszczona gotówką. Рік LVII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ ВРАНЦІ.

РЕДАКЦІЯ Й АДМІНІСТР.: ЛЬВІВ, РИНОК Ч. 10. II. ПОВ.
Телефон Редакції й Адм.: 229-41
Телефон Друкарні 229-26
Адреса для телегр.: Діло Львів
Конто: П. К. О. Львів 504.060.
„ Банку Чеських Легіон. Прага „Діло".
Рукописів не звертаємо.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно . . . . 5.00 зол.
Чвертьрічно . . . . 15.00 „
Піврічно . . . . 30.00 „
Річно . . . . . 60.00 „
В АМЕРИЦІ 1.50 ДОЛ. У ВСІХ ІНШИХ КРАЯХ 7.50 ЗОЛ. ПОЛ.
ОДИН ПРИМІРНИК 20 сот.

Вже й японські добровольці

вибираються до Еспанії.

ТОКІО ЗАПЕРЕЧУЄ?

Як повідомляє Авас, у Кадіксі та в Херезі очікують 3.000 японських добровольців, що буцім то мають тут приїхати та вирушити на фронт разом з 10.000 італійців. З інших джерел потверджують ту вістку і додають, що

частина добровольців у японських одностроях вже приїхала до Севілі.

Японські урядові кола рішуче заперечують ті поголоски.

Японський уряд — мовляв — на самому початку рішив зберегти повну невтральність і на тому становищі видержав досі, забороняючи всякі збірки на котрунебудь з воюючих сторін. Уряду з Бургосу він не визнав.

Франція протестує проти висилки

німецьких військ до еспанського Марока.

Перед кількома днями Авас приніс сензаційну вістку, що від деякого часу в пристанях еспанського Марока, головно в Мелілі, причалило чимало німецького війська, рівночасно німецькі інжинири взялися експльоатувати модерними методами копальні заліза, положені недалеко Мелілі.

Французька преса підняла крик: Німеччина — мовляв — хоче взяти під контролю вхід у Середземне Море, щоб на випадок війни перетяти французькі та англійські морські шляхи. Льондон зберіг куди більше холодної крови; французькі вістки — мовляв — перебільшені, звіти британських офіційних представників не зовсім їх потверджують. Всеж париські урядові кола ставляться до марокканської справи поважно. Французька воєнна фльота зосередилася коло марокканських побереж; правда — урядово признали, що це звичайні маневри, які щороку припадають менш-більш у тому самому часі. Зате

французький генеральний резидент у Мароку поручив франц. консулеві в Тетуані відвідати високого комісаря еспанського Марока та нагадати йому формально, що на основі франко-еспанських договорів Еспанії не вільно впускати на територію свого марокканського протекторату чужих військ.

Велика перемога національних військ під Мадридом.

ЧЕРВОНІ ПРОПОНУЮТЬ КАПІТУЛЯЦІЮ. — ФРОНТ ПЕРЕСУНУВСЯ НА 25 КІЛЬОМЕТРІВ. ХТО ЗБОМБАРДУВАВ БРИТІЙСЬКУ АМБАСАДУ?

Вже другий тиждень йдуть довкруги Мадриду завзяті бої. Національне командування зібрало половину своїх військ під Мадридом і розвинуло завзяту офензиву на Ескуріяль. Та був це лише маневр, бо по кількох днях нац. наступ змінив напрям, звертаючися негайно проти Мадриду. Навіть

комунікати червоних признають, що положення Мадриду дуже важке,

хоча не безвихідне. Ген. Мандага,

командант червоних військ довкруги Ескуріялю, запропонував нац. командуванню капітуляцію.

під умовиною, що він разом із своїми підчиненими залишиться при житті. Національне командування відкинуло пропозицію капітуляції, відповідаючи: „Тепер лише ми можемо ставити умовини".

Комунікати червоних повідомляють, що вчорашній день пройшов спокійно, але висловлюють сподівання, що це може незначна перерва.

Рада оборони Мадриду перевела щойно тепер обовязкову евакуацію цивільного населення Мадриду за винятком мужчин від 20-ох до 45-ох літ.

Особи, які не схотять покинути Мадриду станути перед наглими судами як бунтарі.

Підчас бомбардування Мадриду на будинок британської амбасади впала летунська бомба; британський представник в Андеї запротестував перед урядом з Бургосу, уважаючи, що бомбу скинув нац. літак. Тимчасом ген. Кейпо де Лляно заявив через радіо, що

не національні, лише червоні літаки збомбардували британську амбасаду,

щоби переконатися, чи можливо змусити Англію виступити проти нац військ.

Дотеперішні підсумки нац. офензиви подаємо за невтральним обсерватором — спеціяльним висланником Аваса Він повідомляє: перша фаза нац. офензиви на захід від Мадриду покінчилася, довівши до дуже поважних успіхів.

Полягло понад 4.000 червоних, національні війська посунулися на 20 до 25 кільометрів на фронті широкому на 20 кільометрів.

Вчора йшли досить поважні бої на інших фронтах, головно на астурійському та середущому; червоні втратили кілька позицій.

Національні війська підготовляють наступ на Малягу.

Криваві заворушення в північній Сирії.

ТУРЕЧЧИНА ЗАЙМЕ ЗБРОЯНО АЛЕКСАНДРЕТТУ?

Як відомо, Ліґа Націй вислала до сирійського санджаку Александретти своїх обсерваторів, щоби вони розглянули підложжа франко-турецького спору на місці. Ті обсерватори виїхали вчора пополудні до місцевости Рігаля, де турецьке населення приняло їх з ентузіязмом. Араби-франкофіли також хотіли взяти участь у маніфестації, та турки їх не пускали. Дійшло до завзятої бійки, в якій ранено чимало осіб. **Щойно французька кіннота завела лад.**

Також на дипльоматичній площині дійшло у франко-турецькому спорі за Александретту до поважного напруження. У політичних колах боятья, що **Туреччина може виступити з Ліґи Націй, коли признають рацію Франції.** Припускають, що Туреччина запропонує, щоби піддати союз зложений зі Сирії, Ливану й александретського санджаку під **франко-турецьку зверхність.**

Рівночасно розійшлася чутка, що **Туреччина зосередила на сирійському кордоні поважні військові сили, щоби захопили Александретту зброй ним замахом.**

Секретаріят Ліґи Націй не дістав ще від своїх представників звіту про вчорашні події. На думку ліґових кол криваві заворушення перед очима обсерваторів потверджують, що справді необхідно було тих обсерваторів вислати.

Чи хто в нас готується до війни?!

„Чи війна неминуча? — Безперечно! Тільки безумні можуть це заперечувати".
А. Тардіє.

„Европа находиться на краю пропасти і затаювати це було б злочином!"
Репіблік.

„Французький нарід ніколи не простив тим слабим і молодушним, що присипляли його, коли наближалася буря. Франція хоче знати правду!"
Полк. Ля-Рок.

Коли нині переглядаємо світову пресу, то залишається з неї одно певне враження: все йде до війни. Окремі часописи нині вже більше пишуть про те, які вигляди мають у війні ті або інші країни й де війна почнеться, як про те, чи війна буде.

Що означають всі ці голоси для нас, українців? Вони означають те, що наближається момент, коли українське питання, справа української державности в тій чи іншій формі може стати цілком реально на чергу дня.

Якже готуємось до того моменту ми, українці?

Що відповісти на це питання? Передовсім треба відповісти правду. А правда ця така:

Українство зовсім до цього моменту не готується.

Чи справді це так? Таж українські часописи стільки пишуть про майбутні події і про те, які вони важливі для української справи. Таж активні українські політики так само дуже часто про це згадують.

— Так, пишуть і згадують, але нічогісінько в цій справі конкретного не роблять.

Така є дійсність. Правда, нам можуть заперечити: якже, мовляв, адже там і там сидять наші „чинники", які кажуть, що вони дбають про це. — Так, у деяких географічних точках сидять люди, які з приємности чи обовязку роблять „таємничу міну" й говорять, що вони щось „знають" або про щось „дбають". Не виключаємо, що дещо у тім напрямку робиться. Але поважної роботи, про яку знав би світ і власний нарід, звичайно, нема.

— Отже?

— Отже українство безперечно стоїть на порозі чергової катастрофи, такої катастрофи, після якої можемо позбутися й тих надбань, що маємо нині.

— Якже так? — таж ми маємо свідомий і патріотичний нарід, екзальтовану молодь? Таж усе це при першій можливости кинеться у бій за визволення України?!

— Так, але шкода того народу й тої молоді, бо все це кінчиться лише новими Крутами й новими Базарами, тільки у десятки раз збільшеними.

На підставі чого ми це говоримо? На підставі обсервації сучасного українського політичного життя.

Бувають в окремої людини певні моменти, коли вона, під впливом тих чи інших причин, тратить здібність добре думати, орієнтуватись в обставинах. Ще частіше бувають такі моменти у цілих народів чи держав. Такі періоди називаються „кризою", „прострацією", „затемненням", „безголовлям", „хаосом".

І ось мусимо признати, що українство саме тепер, в найбільш невідповідний момент, переживає цей період.

Які познаки цього?

— Подивіться хочаб на поведінку українських партій у Галичині. Що вони роблять? Вони ось уже скоро два роки без перерви ведуть між собою найзавзятішу боротьбу на ґрунті

тільки одного питання: галицько-польських відносин та поведінки окремих груп і осіб у цій справі. Погоджуємось, що питання це поважне. Алеж фактом є, що воно застелило й цілковито відсунуло з поля зору галицьких партій усі інші питання всеукраїнського життя, особливо ті, що не звязані найтісніше з Галичиною. А в тому й питання майбутнього военного конфлікту в Европі. Ми запитуємо: чи справа ця варта найповнішого обдумання та обговорення? Безперечно. Але фактом є, що галицькі політичні й громадські чинники, через сварки та непорозуміння, ще ні разу не зійшлися, щоби з приводу цього кардинального питання не кажу прийняти рішення, а хоч би обмінятись думками.

Але не хочу обвинувачувати тільки галицьких партій. Так само з приводу цього питання не вжили ніяких поважних заходів і наддніпрянські політичні чинники, хоч вони, здавалось би, в першу чергу мусілиб цим занятись. Причини багато, а факт один: роботи нема.

Якіж наслідки цього? А ті, що український колектив сьогодні не має ніякого пляну щодо майбутніх подій. І через те, що він не має пляну, його чекає неминуча поразка. Навіть при тій умові, колиб загальні обставини склались для нас найбільш прихильно.

Так стоїть сьогодні справа.

Не хочемо нікого залякувати. Не маємо охоти й потреби когось обвинувачувати. Хотілиб на всіх сто відсотків помилятись.

Але обєктивно справа стоїть ясно: чекають нас трагічні переживання!

*

Так робиться історія. Вона робиться дуже просто, як кожне людське діло, бо роблять історію люди. І коли українство після своєї нової поразки буде сидіти на руїнах, то знайдуться історики й сучасники, які розкопають, з чого почалось. Будуть писати, що почалось із сварки. А в тій сварці лідер X не розумів, що можна сваритись за нормалізацію, але одночасно говорити про міжнародню ситуацію. А лідер У взагалі ні про що не хотів говорити. А люди дивились і чекали, що з цього вийде. А поки чекали, — надійшли події. А в тих подіях вже пізно було щось думати — хвиля несла і метала човном, на якому заздалегідь не було згідливих веслярів.

•

Безперечно, на Україну суне „нова" історія. Перед світовим українством стають нові величезні завдання. Величезні й високо відповідальні.

І перше з тих завдань: а) зясувати ситуацію, б) зрозуміти її, в) скласти відповідно до неї свій, український, плян чи пляни.

Кажуть, що Франція перед світовою війною мала 17 плянів війни. Скільки їх маємо ми?

Зясувати ситуацію, це значить не думати, що ось, я один все бачу і все знаю. Це значить — надзвичайно тонко проаналізувати всі фактори й моменти сучасної міжнародньої ситуації. Це значить — скликати і взагалі притягнути до праці всіх наших людей, що десятками літ сидять у ріжних европейських центрах і слідкують за їх життям.

Зрозуміти ситуацію, це значить розуміти, що військовий буджет Совітського Союзу рахує нині 14 міліярдів рублів. Що німецькі фабрики зброї працюють нині день і ніч. Що Франція і т. д. Але, з другого боку, мати на увазі, що підчас світової війни Україна стала „потрібна" лише під кінець війни, а нині її будуть шукати з самого початку. Звичайно, при певних умовах. Бо „хто переговорюватиме з нацією, яка не в силі упорядкувати своїх власних справ?" (полк. Ля-Рок).

Друге наше сьогоднішне завдання — памятати, що „час працює проти нас" (а не, як дехто думає, для нас), себто, що ми мусимо працювати надзвичайно швидко, бо всі інші працюють дуже швидко.

І, нарешті, третє завдання — признати, що в українських справах теж мусить існувати свідомість відповідальности. Надходить военний час, в якому панує військове темпо. Мусять і в нас змінитись звичаї. Люди доброї волі мусять негайно зійтись і договоритись, що і як треба робити. Колиж хтось і далі хоче хитрувати, затягати й саботувати, то супроти них мусить найтись рішуча мова.

В. Приходько.

•

Від Редакції. Ця стаття, призначена до різдвяного числа нашого часопису, гармонізувала своєю провідною думкою з кількома іншими статтями у тому числі, які порушували нешасну теперішню українську розпорошеність. Все-ж, поруч із головною тезою, яка не підлягає ніякому сумнівові (конечність консолідації з уваги на небезпеку війни) находяться у цій статті деякі нотки, що можуть викликати застереження. Радо дамо місце дискусії на цю тему.

Шарль Морас — політичний вязень Франції.

Париж, в день Різдва 1936.

Легенда про збурення Бастилії повстала щойно в ході дальших років, а не зараз дня 14. липня 1789-ого року, коли париська юрба напала на ту стару вязницю королівської Франції, а наляканий командант велів відчинити двері тюрми і таким способом утікло кількох вязнів малої моральної вартости, для яких вязниця була найвідповіднішим місцем в імя примітивної охорони публичної безпеки.

Видно з того, що режім нещасного Людвика XVI-ого не мав політичних вязнів, чи пак політичних вязниць.

І якби нині париська юрба взяла приступом недоступні брами париської тюрми „Ля Санте" то теж не знайшла б там політичних вязнів.

Ні. Ми помиляємося, бо вийшов би на волю один єдиний політичний вязень Франції, Шарль Морас.

Режім Третьої Республики мав би направду „пеха", бо імя, ще дотого як політичного вязня, передавала би історія з роду в рід, а ніколи не забула би його, як це сталося ще з тими анонімами давньої Бастилії з часів Людвика XVI-ого, яких звільняли тоді париські демонстранти.

•

Великий французький письменник і співробітник Шарля Мораса Леон Доде в нарисі п. н. „Шарль Морас і його доба"*) (дозволимо собі на власну руку, ще перед амнестією, випустити Мораса на волю і завести його до друкарні „Ляксіон Франсез", де він перебуває 365 ночей кожного року, приготовляючи статті, чи переглядаючи рукописи для щоденника, що появляється в 5-ій врані!) пише ось так:

„Американці та англійці, яким показують буцімто париські дивогляди не догадуються, що найдивнішим і найцікавішим із тих дивоглядів, це Морас уночі в друкарні. З його каламаря і зпід його пера вийшло політичне відродження Франції та блеск европейського духа".

Морас, як політичний журналіст відомий в цілому світі зі сторінок „Аксіон Францез" де пише він в рубриці п. н. „Політика" на внутрішні і закордонні теми.

Він перший впровадив у французьку пресу т. зв. „Ґазету ґазет", пресовий огляд, докидуючи до наведених текстів свої коментарі, в яких виступає як знаменитий полеміст.

Морас переконаний, що журналіст, який не є полемістом, стає звичайним хронікарем, себто журналістичним зером.

„Морас (наводимо Доде) навчив теж своїх співробітників розуміти і розшифровувати новини, які наспівають до редакції від пресових аґенцій — новини найчастіше тенденційні або навмисне перелицьовані. Найбільше вироблене до того око і „нюх" мав недавно померлий французький історик, член редакції „Французької Акції" Жак Бенвіль, щоб відшукувати такі на око невинні вістки, подані пресовою аґенцією між новинками про переїхані автом пси на Балкані, в Єгипті, чи Швеції, а які мають перепачкувати вістку, щоб загал її не розумів. Ми всі тямимо, цю рецепту Мораса для своїх секретарів і співробітників „Мемнезо апістейн" — „памятай, що ти повинен недовіряти". З усіх людей на планеті в першій мірі не сміє цієї доброї ради ніколи забувати вожд війська і редактор часопису".

Що більше, „Аксіон Францез" подаючи щоденну радієву програму, додає постійно таку замітку: нехай вас французька мова не баламутить. Тямте, що радіо тепер у руках „людового фронту"

*

Морас виступив зі своїми теоріями при кінці XIX-го століття. Найважніші його твори є ось такі: „Романтизм і Революція", що охоплює сюжети: Майбутність Інтеліґенції, „А Конт", „Жіночий Романтизм", „Панна Монк або покоління подій", „Три політичні ідеї": Шатобріян, Мішле, Сен-Бев". Його основною працею є „Анкета про монархію", де є головні тези „морасизму". У творі „Кіль і Танжер", що появився ще перед війною, передбачив Морас розмір военної катастрофи: „Пятьсоттисяч французів простягнених, холодних і покровавлених на землі, що не була добре приготована до оборони". Морас подав 900 тисяч трупів за мало! Вкінці його сотки статтей в „Ґазет де Франс", в „Ревю де-Ляксіон Франсез", що перемінилася опісля в щоденник „Аксіон Франсез", якого він є редактором. Ми поминаємо тут його чисто літературну творчість.

Морас належить до ґрупи дослідників французької історії, яка твердить, що в модерних часах відіграли передову ролю тільки ті народи, що в середновіччі були під проводом дідичного короля згідно з максимою: „Король помер, нехай живе король". Виборна монархія зруйнувала Чехію, Мадярщину, Польщу, німецьку імперію. Заслуга французької династії Капетів саме в тім, що вони зуміли передавати своє володіння з батька на найстаршого сина.

Фільософія Мораса, це оборона принципу тривкости, що обявляється в політиці у спадщинній монархії („інституція є добра, навіть як тимчасовий монарх не відповідає своїм вимогам") — в економіці у принципі дідичности батьківського майна, приватної власности, на якій побудована західно-европейська цивілізація, в суспільному житті в засаді: мерці володіють живими і то в добрім і злім значінні: за політичні помилки батьків платять сини і внуки, як і за їх біольоґічні недомагання, які вони дідичать. Чесноти, чи гріхи батьків — усе дідичне.

Морас спрямовує свою доктрину передовсім проти демократичного устрою, бо він був — каже Морас — головним спричинником упадку Атен і Риму, і він боїться, щоб демократія не привела до упадку політичної сили Франції.

Тут очевидно його наука надибує в практиці на великі трудноші, а саме, як глянемо на існуючі у світі монархії, то бачимо, що демократія саме тісно злучена з монархістичним ладом: Велика Британія, Голяндія, Бельгія, Швеція, Норвеґія, Данія. Єдина Італія завела в себе фашистівський лад, а король Віктор Емануель виповнює тепер ролю Людвика XIII-ого за диктатури кардинала Рішеліє.

Найбільша заслуга Мораса в тому, що він накинув молоді віру у велич Франції. Нацією — це доктрина Мораса — не володіє закон призначення і всі розцвіти і занепади якоїсь нації спричинюють тільки люди, що стоять в її проводі та політичні інституції, які нормують її життя. Нація є вічна, якщо вона зберігає моральне здоровля, закони тревалости і політичної послідовности.

Націоналізм Мораса це горде самопочуття цівіс Романус сум і непримиримість супроти Німеччини, „цього вічного ворога латинства". Тривке порозуміння латинських держав — це політична морасівська догма.

В питаннях інтернаціоналізму, він допускає єдину засаду: пошану інтелекту навіть ворога, але ця пошана повинна закривати суттєві національні справи. Подамо морасівський приклад: француз може захоплюватися музикою Ваґнера, але не сміє забувати, що батьківщина цього композитора, це ворог Франції ч. 1.

Вичислюючи побіжно всі ріжні форми діяльности Мораса ще додамо, що він антисеміт і хоч він ставиться з найбільшою пошаною до католицизму то безнастанно воює з Ватиканом, головно з політичних мотивів.

*

Морас мав уже в житті кількасот судових розправ за свої полемічні статті. Востаннє арештували його за те, що він загрозив смертю послам і членам уряду, які спровокували би війну з Італією (було це при нагоді етіопського конфлікту).

Коли Морас входив у вязницю, тоді її директор приняв французьких журналістів і заявив їм, що буде вважати Мораса своїм гостем, а не вязнем. Бібліотека, часописи, усе, що забажає Морас, замкнене разом з ним. Китиці цвітів призначені для Мораса раз-у-раз засипують дирекцію вязниці.

Морас у вязниці — удвоє більший клопіт, як Морас на волі.

Випустити і то зараз, радять понятелі уряду.

А за той час „Аксіон Франсез" тріюмфує, бо Морас пішов до вязниці за панування „Людового Фронту"

Юрій Студинський.

*) Leon Daudet: „Charles Maurras et son temps".

✝ Д-р Степан Федак.

Несподівано відійшов від нас один із сеніорів сучасного українського громадянського життя, **д-р Степан Федак**, який помер ніччю з вівтірка на середу 6. січня ц. р. Різдвяне число „Діла“ було вже видруковане А проте на звістку про ту сумну подію — ми стримали експедицію ґазети та видали на окремій карточці комунікат, що його долучили до різдвяного числа, будучи в той спосіб єдиними з усієї української преси, що негайно понесли ту сумну вістку в край і на чужину. Але з огляду на Різдвяні Свята щойно сьогодні маємо змогу подати ширші дані про життя і діяльність Покійного та коротку його характеристику, — разом із описом похорону.

ЖИТТЯ Й ДІЯЛЬНІСТЬ.

Д-р Степан Федак народився 9. січня 1861 р. у Перемишлі. Народню школу скінчив в Яворові, де його батько був учителем. Як десятилітній хлопчина втратив батька. Мати з трьома малими дітьми опинилася в 1871 р. у Перемишлі серед невимовно важких умовин. Зимою 1874 р. перенеслася мати до Львова і тут її син Степан записався до Бернардинської ґімназії. Завдяки незвичайно гарному сопрановому голосові прийняли Степана до бурси Ставропігійського Інституту, що було великою полекшею для матері. В 5-ій ґімназійній клясі вписався до академічної ґімназії, де тоді перший раз почалася наука в українській мові. По скінченні ґімназії (з відзначенням) мав намір студіювати теольоґію у Відні, але з уваги на родину лишився у Львові. Спершу хотів записатися на фільософічний факультет, щоб студіювати історію. Одначе за порадою пок. директора Ільницького записався на правничий факультет львівського університету, де дістав стипендію. Ще в ґімназії виявляв бл. п. Ст. Федак велике замилування до співу і музики і був дириґентом студентського хору. Разом з д-ром Ст. Смаль-Стоцьким був членом того гуртка, що видавав ще в ґімназії твори українських письменників під проводом проф. Онишкевича. Як студент університету належав до Академічного Кружка, в якому гуртувалася велика кількість українців, між ними Франко. В 1882 р. скінчив правничі студії, та після судової адвокатської практики у Львові вписався 1890 р. на листу адвокатів.

Вже як адвокатський конципієнт брав живу участь в усіх українських товариствах у Львові і був одним з основників львівського „Бояна“, що опісля поклав великі заслуги на полі розвитку української музичної і співацької культури. Одначе найбільше своєї енерґії, часу і знання присвятив д-р Степан Федак українським економічним установам. І так належав до Управляючої Ради „Народної Торговлі“ та став одним з головних членів-основників Т-ва Взаїмних Обезпечень „Дністер“. У цій установі був спершу від 1892 р. членом Надзірної Ради, опісля членом дирекції і працював у ній довгі літа безплатно. По смерти директора „Дністра“ д-ра Я. Кулачковського став у 1909 р. завідуючим директором тієї установи, яка — як відомо — відіграла в господарському життї нашого народу величезну ролю. Був теж членом основником усіх інших українських економічних установ, а саме: Центробанку, Ревізійного Союзу Українських Кооператив, Земельного Банку Гіпотечного, „Карпатії“, Української Щадниці у Перемишлі та інших. Від 1896 р. був членом Надзірної Ради Краєвого Банку (тепер Банку Господарства Краєвого), а від 1913 р. заступником президента того банку. Від 1906 р. був членом Апеляційної Комісії для зарібкового податку. Оба ці становища займав з вибору галицьким соймом.

Підчас московської окупації був арештований трьома наворотами. Опісля москалі вивезли його зількома іншими нашими чільними громадянами як заручника до Києва. Там зорґанізував бл. п. Ст. Федак видатну матеріяльну допомогу та опіку українцям з Галичини. В серпні 1916 р. вернувся до Львова через Фінляндію, Швецію і Німеччину шляхом виміни за російського консуля. Підчас вибуху революції в Росії їздив на Україну, щоб поширити діяльність „Дністра“ і „Карпатії“ на Наддніпрянщину.

В листопаді 1918 р. брав активну участь у державно-творчій праці уряду З.Н.У.Р. як державний секретар для харчевих справ, але скоро був відтятий від своїх і залишився у Львові. Підчас облоги Львова перебув безліч ревізій іількома наворотами поляки його арештували. Не зважаючи на все те зорґанізував Український Горожанський Комітет, який опікувався українськими полоненими, інтернованими і політичними вязнями та давав їм матеріяльну і правну допомогу. Український Горожанський Комітет під проводом д-ра Ст. Федака допоміг тисячам нещасних вязнів і спас неодне життя від голодової смерти. У.Г.К. поклав початки відбудови українського організованого життя, зруйнованого війною. Коли влада припинила діяльність Українського Горожанського Комітету — його секції перетворилися в окремі товариства — УКТОДІ, Українське Лікарське Т-во, Союз Українських Адвокатів, якого бл. п. д-р Ст. Федак був першим головою. Аж до останніх хвилин свого життя опікувався політичними вязнями.

Слід теж згадати, що в 1918 р. став радним міста Львова. В 1921 р. після атентату свого сина на львівського воєводу, д-р Ст. Федак просидів два місяці у вязниці. Був почесним членом Т-ва „Просвіта“, сеніором Ставропігійського Інституту, головою Надзірної Ради „Народної Торговлі“ і „Карпатії“. Працював ціле своє трудяще життя витревало для добра українського народу.

ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА.

Величезна юрба народу, що залягла по береги вулицю Сикстуську від дому Покійного до вул. Словацького була найкращим доказом популярности д-ра Степана Федака. Можна сказати без прибільшення, що із львівських українців це була найпопулярніша постать, яку знали **всі**, свої та чужі. Невичерпана життева енерґія д-ра Ст. Федака давала йому змогу брати участь у численних наших товариствах на ріжних становищах і цікавитись усіма проявами громадського життя. Не було дослівно ніодного офіціяльного свята, ніодної якоїсь хоч трохи замітнішої імпрези, яку він пропустив би. І робив це він не тільки з громадянського обовязку, а з безпосередньої потреби, як людина з надміром енерґії, всім зацікавлена.

Довголітня жива участь д-ра Ст. Федака в чисто культурних і добродійних орґанізаціях відома. Він стояв осторонь суто-політичного життя, своєю вдачею більше схильний до того, щоб жити з усіма у згоді і мирити всіх, ніж вести боротьбу із противниками інших поглядів. У всіх тих випадках, коли хтось із молодих людей потребував приватно підтримки там, де ніякий політично заанґажований діяч не міг прийти петентові з допомогою своїми впливами, д-р Ст. Федак був тою ідеально-невтральною людиною, якої інтервенція могла допомогти. І д-р Ст. Федак не відмовляв ні своєї ради ні своєї допомоги нікому; він незвичайно прихильно ставився до кожного, хто приходив до нього поділитись із своєю журбою та клопотами.

Як приватна людина і як громадянин був д-р Ст. Федак незвичайно вражливий на всі радісні та сумні хвилини життя. Він умів бути душею кожної забави, і не уступав нічим своїм темпераментом, бадьорістю і гумором — наймолодшим. Навіть серед молодих старався він бути першим тими своїми прикметами, які були в нього природні. Коли яку рідню зустрів тяжкий удар, д-р Ст. Федак був один із перших, що зявлявся із словами співчуття і потіхи. На всіх похоронах, навіть далеких собі знайомих, він ішов у перших рядах, виконуючи цей обовязок не із примусу, не шабльоново. Можна його було бачити однаково часто на похоронах громадян чужих національностей, як і наших земляків. Тимто й не диво, що на його похоронах віддали йому останню послугу тисячі мешканців нашого міста, згадуючи його численні добрі вчинки — щирого громадянина і щирого християнина.

ПОХОРОН.

Похорон д-ра Степана Федака відбувся в пятницю, в год. 1. впол., саме напередодні іменин Покійника, у другому дні Різдвяних Свят. Як уже вище згадано — величезні юрби народу залягли Сикстуську вулицю. Панахиду у домі жалоби відправив Преосв. еп. Бучко. Похоронний похід провадив Преосв. еп. Будка. Разом брало у похороні участь рівно 25 духовників, здебільша вищих священичих ступнів. Ремісниче Т-во „Зоря“ і робітничі Т-ва „Сила“ і „Воля“ виступили з прапорами.

На мурах міста появилося дванацять клепсидр, а саме від родини Покійника, від українських установ 11 і від Адвокатської Палати 1.

Похоронний похід ішов вулицею Сикстуською, Кілінського, Ринком, на вул. Руську, де у Волоській церкві відправлено над домовиною парастас. Далі похорон провадив о. пралат Куницький, що відправив теж останній обряд над відкритою могилою на Личаківськім цвинтарі. О. прал. Куницький повідомив теж усіх присутніх, що ніяких промов не буде з огляду на таку останню волю Покійного. Зате о. пралат запропонував, щоб усі голосно відмовили „Отче Наш“ та „Богородице Діво“...

Похоронний похід був такий величезний, що на головній міській артерії — Сикстуська—Леґіони—Ринок — припинився всякий коловий рух. Що-правда, ряди учасників походу по дорозі зрідли, бо погана погода проймала студінню. Між вінками (яких було небагато, бо Покійний теж не бажав собі їх) був вінок від міської ради м. Львова, як колишньому заручникові міста у 1914/15 рр.

Із похорону верталися усі до дому з найприкрішим почуттям, що знову не стало одного з тих старших українських громадян, які мають рідко зустрічне сьогодні почуття громадянських справ та рідко зустрічну свідомість своїх громадянських обовязків

Вічна Йому Память!

ЖАЛІБНЕ ЗАСІДАННЯ ПРЕДСТАВНИКІВ УСТАНОВ.

Негайно по одержанню вістки про смерть бл. п. Д-ра Степана Федака зібралися в салі засідань „Дністра“ на жалібне засідання в год. 12-ій вполудне члени Надзірних Рад Т-ва Взаїмних Обезпечень „Дністер“, Кооперативного Банку „Дністер“, Т-ва взаїмних обезпечень на життя „Карпатія“ і представники інших центральних господарських установ, щоб вшанувати память Великого Громадянина.

Жалібне засідання відкрив голова Надзірної Ради „Дністра“ сен. Остап Луцький, передаючи провід нарад в руки сеніора українських діячів през. д-ра Костя Левицького. Опісля сен. Луцький виголосив довшу промову, у якій начеркнув шлях життя бл. п. д-ра Степана Федака і підніс його особисті й громадянські прикмети та великі заслуги для українського національного життя, зокрема для тих численних установ і товариств, в яких Покійний трудився довгий ряд літ, основуючи їх та потім ведучи у них провід.

Промови сен. Луцького вислухали приявні стоячи.

У висліді наради вирішено на знак жалоби цілого українського зорґанізованого громадянства вивісити на всіх центральних установах жалібні чорні прапори, видати жалібні оповістки від тих усіх установ, в яких працював Покійний, зложити від усіх установ спочуття Рідні Покійного на руки його Достойної Дружини і візвати громадянство до масової участи в похоронах і в Заупокійному Богослуженні, що відправиться дня 12. ц. м. в год. 8-ій рано в Успенській церкві.

Приймаючи до відома волю Покійного, щоб на його похоронах не було ніяких промов ані вінків чи квітів, а також з уваги на те, що Рідня бажала поховати Покійника власним коштом, порішили всі установи замісць покриття коштів похоронів і замісць вінків чи квітів на домовину Покійника зложити відповідні датки на добродійні цілі на вкладку в „Дністрі“, якими, згідно з висловленим перед смертю бажанням Покійника, має завідувати о. прал. Л. Куницький.

Після покінчення наради в год. 13-ій всі учасники жалібного засідання взяли поголовну участь у Панахиді за Помершого в домі бл. п. Д-ра Степана Федака.

Резолюції Унійного Зїзду.

За Благословенням Високопреосв. Митрополита і Преосв. Владик Галицької Церковної Провінції, в 300. роковини смерти Подвижника св. Зединення Йосифа Велямина Рутського, греко-катол. світське і чернече духовенство, зібране у Львові в днях від 22. до 25. XII. 1936., щоб віддати глибокий поклін світлій памяті великого Митрополита, висловлює синівську відданість Апостольському Престолові і своїй Єрархії.

Вислухавши низку рефератів, виголошених у справі св. Зединення, постановляє ось що:

I. Греко-катол. Церква має дбайливо плекати в собі свідомість, що є східною Церквою у єдності з Апостольським Престолом та берегти східну традицію. Вона має стати для незединених східних церков зразком, що притягає до себе і показує шлях до розквіту та повноти благодатей Св. Духа.

II. Католицизм східного обряду найкраще відходив для духовости українського народу в минулому і є в силі в майбутньому двигнути цілий український нарід із релігійно-моральної руїни після сучасного безбожницького лихоліття на Україні.

III. Східний характер українського католицизму в ділянці устрою, обряду і церковної дисципліни повинен спиратись на староукраїнських традиціях, зокрема з часів геройської доби Митропол. Рутського.

IV. Всі ідеї Митр. Рутського, отже й ідея київського патріярхату, є і нині корисні для розвитку українського католицизму і запорукою його розвитку.

V. Зїзд підкреслює необхідність боронити прав галицьких митрополитів, переємників славних традицій київсько-галицьких митрополитів, тому, що традиційна влада митрополита все була основою єдности і сили гр.-кат. Церкви*).

VI. Щоб відновити світлу традицію Сходу і забезпечити нашому обрядові природний, самостійний розвиток, уважають учасники Зїзду конечними студії східних обрядів та історії східних Церков.

VII. Зібрані уважають, що гр.-кат. духовенство в Галичині, як рідне обрядом і національністю незединеним у Польщі, є в першу чергу покликане до праці над зединенням своїх братів; тому, висловлюючи свій глибокий жаль, що саме цьому духовенству замкнено доступ до унійної праці між своїми братами, звертається до Апостольського Престола з гарячим проханням, щоби в імя успішної праці між незединеними братами:

1. допущено гр.-кат. духовенство до унійної праці на землях у Польщі, замешкалих незединеними.

2. встановлено окрему єрархію византійсько-словянського обряду для зединених, з повною юрисдикцією на теренах унійної праці.

VIII. Застановляючись над методами унійної праці, зібрані вважають за потрібне поглибити релігійно-моральне життя ось якими засобами:

а) упросити Богословське Наукове Т-во у Львові, щоби збирало відповідні матеріяли до беатифікації Й. Велямина Рутського;

б) заложити Союз Зединених, який мав би помагати матеріяльно нашим унійним станицям, працівникам та піддержувати унійну працю;

в) втягати світських людей до унійного апостольства у рямцях Католицької Акції;

г) звернутися до Високих Єрархів Української Католицької Церкви з проханням зарядити ласкаво у всіх церквах Неділю Молитов з відповідною проповідю в цьому намірении, щоб ціла Галицька Церковна Провінція у повній єдності і в дусі Митрополита В. Рутського йшла твердим, рішучим кроком до зреалізування Христового гасла в українському народі: „Да всі едино будуть";

д) відношення української католицької Церкви до незединеної церкви повинно бути виповнене передусім християнською любовю та бажанням створити своєю поведінкою таку атмосферу, яка найкраще довела би до взаємного порозуміння і здійснення св. Єдности.

IX. Зібрані стверджують, що т. зв. „місія православної церкви" на області греко-катол. Церкви в Галичині подиктована не релігійними вимогами.

X. Зібрані висловлюють своє побажання, щоб Богословське Наукове Т-во займалося уладштовуванням чергових Унійних Зїздів, як хосенних для зясування ідеольогії і методики унійної праці.

*) Деякі права Митрополитів греко-катол. Церкви стверджені між ін. буллями Апостольського престолу „Decet Romanum Pontificem" та „In Universalis Ecclesiae regimine".

Потрібне діло для нашого хліборобства.

ПІДГОТОВЛЮЮТЬ ДО ВИДАННЯ СІЛЬСЬКО-ГОСПОДАРСЬКУ ЕНЦИКЛЬОПЕДІЮ.

Подана недавно вістка про те, що заходом Українського Видавничого Інституту у Львові має вийти велика Сільсько-Господарська Енциклопедія, зацікавила широкі кола наших хліборобів, кооператорів, агрономів та загалом усіх, що чи то самі практично працюють у сільському господарстві, чи то звязані якнебудь своєю працею зі селом. Тому не від речі буде подати кілька інформацій про підготування до видання цієї книги.

Видавцем Сільсько-Господарської Енциклопедії є нова наша видавнича установа: Український Видавничий Інститут, що вже добре записався у нашому громадянстві виданням великої та дуже цінної з національного погляду праці доц. д-ра В. Кубійовича „Атляс України та суміжних країв", який уже небавком вийде в цілости. Тому треба надіятися, що У. В. Інститут не жалуватиме коштів на належне технічне оформлення і хліборобської енциклопедії. Як довідуємось, ця енциклопедія буде основним підручником сільського господарства у широкому значінні, отже обійме управу ріллі, плекання рослин і тварин, ветеринарію, садівництво, городництво, пасічництво, рибальство, сільсько-господарський промисл, сіл.-госп. інжинерію та будівництво, с.-г. економіку та організацію селянських господарств, с.-г. рахунковість, основи аграрної політики, історію— теорію та практику с.-г. кооперації в усіх ділянках, суспільну агрономію, історію українського селянства й сільського господарства та багато іншого матеріялу, потрібного для читачів С. Г. Енциклопедії.

Енциклопедія буде багато ілюстрована зразковими образками, барвними таблицями та мапами, які пояснюватимуть текст. Це тим важніше, що С. Г. Енциклопедія буде книгою популярно-науковою, призначеною для свідомішого хлібороба-селянина, сільського кооператора чи іншого діяча, як теж має бути підручною книгою кожної нашої сільської установи і дорадником кожного інтелігентного працівника якоїнебудь ділянки нашого хліборобського життя. С. Г. Ен-

ІЛЬКО БОРЩАК

Пригоди української трупи

В ПАРИЖІ У 1893 РОЦІ.

Історикам українського театру відоме імя Гриця Деркача (1845—1900), українського актора, що десь у 80-их роках минулого віку зробився антрепренером „малоросійської" трупи, з якою їздив по Росії та Україні. Вів він свій театр з матеріяльного боку досить зле, а вже зовсім погано скінчилася справа, коли він опинився з ним у 1893 році в далекому Парижі.

Тогочасна париська преса зберегла на своїх шпальтах історію цієї недолі — перший вияв українського мистецтва у столиці Франції. Тому що ці матеріяли досі неоголошені, а вони мають деяке значіння для історії українського театру, то варт їх подати.

13-го грудня 1893 р. українська трупа грала „Назаря Стодолю" у театрі „Menus Plaisirs", якого вже тепер немає, а який містився на бульварах. Другого дня щоденник „Фіґаро", тоді великий авторитет у театральних справах, помістив замітку під заг. „Малороси в „Menus Plaisirs", де читаємо:

„Те, чого ми бажали, нарешті сталося: Малоросійська трупа вчора давала свою другу[1]) виставу в театрі „Menus Plaisirs"; грала вона „Назаря Стодолю", комічну оперету в трьох діях перед салею досить повною, якій вельми подобалась легка фабула песи, та яка особливо захопилася ентузіязмом, побачивши надзвичайний національний танок, що його актори виконали з великим майстерством. Зрештою все сприяло успіхові: рідкий ансамбль, знаменита орхестра, що маючи 25 музикантів, робила враження велитенської орхестри й цікава обстанова. А тому, що ми переживаємо тепер моду русофільства[2]), можна легко передбачити, що завтра буде тріюмф для малоросійської трупи."

„Фіґаро" показався злим пророком. Виступи Деркача скінчилися нетріюмфально. Але ще перед катастрофою у Деркача виникли непорозуміння з відомим артистом Антуаном, який був основником знаменитого „Вільного Театру" в Парижі, де вперше Париж побачив песи Ібсена, Гавптмана, Толстого... (Антуан ще досі живе).

Той самий „Фіґаро" а за ним і інші ґазети дня 19-го грудня 1893 оповідає таке про цей інцидент: „Коли запрошені на ґенеральну пробу „Вільного Театру" прийшли вчора до салі „Menus Plaisirs", їх чекала несподіванка: рукописне оголошення повідомляло, що ґенеральна проба відкладена. П. Антуан і його артисти не могли дістати для себе сцени, бо директор малоросійської трупи заборонив їм вступу. Останній заявив, зовсім справедливо на наш погляд, що він найняв театр на кілька днів і не може нікому відступити сцени на день, бо сам потребує її для проб. П. Антуан відповів, що почне судову справу або з п. Деркачем або з дирекцією театру".

22. грудня майже у всіх париських ґазетах появилася замітка, що вистава малоросійської трупи, яка повинна була відбутися урані в „Menus Plaisirs", відкладається на вечір.

Та жадної вистави вже не було того вечора, а три дні пізніше, точно 25. грудня, у „Фіґаро" появилася на першій сторінці стаття підписана не більше і не менше, як самим головним редактором газети Гастоном Кальметом, (тим самим, якого в 1913 році застрілила жінка Кайо). Кальмет, видатна постать у політичному й журналістичному світі, писав:

„Малоросійська трупа, якої виступи скінчилися невдатно через погану організацію, залишилась без засобів. Артисти у складі 77 осіб, чоловіки, жінки, діти, терплять жахливу нужду та голод. Дехто з цих бідолах, яких вигнали з готелю, блукають уночі у величезному Парижі де не знають ні мови, ні звичаїв; вони змушені, як якісь злочинці, спати на бульварах або під мостами". Вкінці Кальмет закликав читачів до збірки для українських артистів. Заклик Кальмета мав успіх, і вже другого дня „Фіґаро" сповіщав, що за кілька годин зібрали для трупи 5.000 франків.[3]) Російський амбасадор Гірс дав 500 фр., Артюр Мер, тоді в розквіті своєї популярности в Парижі, прислав 100 фр., в театрі „Водевіль" зібрали 400 фр., в театрі Пале Рояль — 150, Фоліє Драматік — 320, Варієте — 193. Все це були гроші зібрані поміж французькими артистами, що радо прийшли на допомогу своїм товаришам.

Але тут почалася вже чиста українська історія, якої ми силу бачили на еміґрації. Деркач пішов до ґазети „Temps" і заявив, що все, що Кальмет видрукував про біду артистів це... брехня.

Можна уявити собі настрій у редакції „Фіґаро"!...

Другого дня в „Фіґаро" зявився лист адміністратора малоросійської трупи, який дає цінний матеріял до цієї трагі-комічної історії.

Ось зміст цього листа:

„Вістки, що їх видрукував „Фіґаро" — чиста правда. Через сварку п. Деркача з панею Петровською трупа втратила змогу відповісти на запрохання їхати до Бордо й тепер вона опинилась у поганому становищі. Це становище

[1]) Де саме відбулися деякі трупи, ми не могли дізнатися.

[2]) То були часи медових місяців російсько-французького союзу.

[3]) Сьогодні десь біля 50.000 фр.

циклопедія матиме два томи енциклопедичного формату та 75—80 аркушів друку, крім мап та барвних таблиць. А проте ціна її буде така, що її зможуть купити широкі круги зацікавлених, головнож селян.

Головним редактором С. Г. Енциклопедії є інж. д-р Евген Храпливий, зладження матеріялу перебрали найкращі фахівці усіх ділянок сільського господарства, кооперації та споріднених наук, які працюють у краю чи за кордоном та відомі нашому громадянству з дотеперішньої своєї наукової чи практичної праці.

Треба надіятися, що по кількамісячному підготуванні ця перша наша фахова енциклопедія найдеться швидко в руках читачів та буде добрим дарунком передових працівників нашого сільського господарства й кооперації для українського селянства.

Літературна нагорода за 1936 рік.

Рада Т-ва Письменників і Журналістів ім. І. Франка вирішила нагородити три найкращі твори, видані в 1936. р., які визначить жюрі Т-ва, такими грошевими преміями:

І-ша нагорода 600 зол.
ІІ-га нагорода 400 зол.
ІІІ-тя нагорода 300 зол.

Грошеві премії можуть дістати тільки члени Т-ва. Вирішення жюрі буде проголошене, як кожного року, дня 22. січня.

Дальші жертви на „Літературний Фонд 1936. р." зложили: Сільський Господар, Львів 10 зол., кооп. „Взаїмна Поміч Українського Вчительства", Львів 50 зол., кооп. „Суспільний Промисл", Львів 50 зол., „Народна Торговля", Львів 50 зол., кооп. Видавнича Спілка „Діло" 25 зол. Усім Жертводавцям щира подяка.

До цього часу зложено тільки неповних 1.100 зол. Просимо всіх, що вже деклярували свої жертви та тих, що хотіли б ще своєю жертвою підтримати наше культурне діло, не гаятись, а складати датки на адресу: „Центробанк", Львів, вул. 3 Мая 15. з дописком „На Літературний Фонд 1936. р."

В. Софронів-Левицький,
референт літ. нагород.

Наглі військові суди на терені ДОК. VI.

ЛЬВІВ, ПАТ. На мурах міста появилась оповістка, в якій командант ОК VI. — ген. Карашевич-Токажевський проголошує розпорядок міністерства військових справ про доразове поступовання у військових судах.

Доразовому поступованню підлягатимуть злочини проти карности, державної зради, прилюдного порядку, безпеки держави і т. д.

Хто після проголошення того розпорядку поповнить один із тих злочинів, підпаде доразовому поступованню і його покарають смертю через розстріл.

Королівська нарада над реставрацією Габсбурґів

при участі делеґата німецького канцлера.

З нагоди похоронів архикнязя Фридриха Габсбурґа в Будапешті, екс-королі й екс-князі задержались у Відні, де при участи князя Руппрехта Баварського, екс-короля Болгарії Фердинанда й б. еспанського короля Альфонса XIII. — обговорено справу реставрації Габсбурґів.

Найцікавіше, що в тій „королівській" конференції взяв участь офіційний делеґат німецького канцлера.

Подія ця викликала помітне враження в дипльоматичних колах Малої Антанти.

—o—

Ластівка польсько-чеського порозуміння.

РУМУНСЬКА ВІЗИТА МІНІСТРА БЕКА — НАГОДОЮ ДО ВІДНОВЛЕННЯ ПОЛЬСЬКО-ЧЕСЬКИХ ВЗАЄМИН.

(КТВ) Чехословацька аґрарна преса („Венков", „Ческе Сльово") від довшого часу веде кампанію за наладнанням добросусідських відносин з Польщею. Вказує це на деякі зміни політичного фронту серед політиків у Празі.

Небавком треба очікувати розмов між Прагою і Варшавою. Підставою їх буде відомий меморіял посла д-ра Вольфа, що обіймає постулят польської меншини в Чехословаччині.

Розмов тих треба сподіватися вже після інсталяції нового польського посла у Празі. **З приводу передбачуваної зміни у чеських взаєминах з Польщею, які останньо були дуже напружені, чеська влада відкликала заповіджене на кінець січня ц. р. свято 25-ліття чеських музеїв на чеському Шлеську, яке мало стати черговою протипольською демонстрацією „Шлеської Матіци".** Перші розмови над поладнанням чесько-польських відносин підійме **чеський посол в Румунії при нагоді візити мін. Бека в Букарешті.**

лоб навіть критичне якби не інтервенція п. Адам,*) що перша прийшла на допомогу трупі, якій позичила 500 фр. Цю суму поділили по 9 фр. на 55 осіб. Поділ зробив п. Суслов, режисер трупи, у згоді з директором Деркачем. Щодо артистів, які грають перші ролі, то того самого вечора їм роздали гроші, які належаться Товариству драматичних авторів і урядові громадської допомоги³). Обидві ці установи відмовилися від своїх прав. Вкінці тому, що власник театру віддав нам половину доходу з останньої вистави, то була змога ще один день дістати по 7 фр. для кожного члена трупи.

Мушу додати, що більше ніхто з нас в Парижі нічого не дістав. Правда в Росії майже всі члени трупи дістали маленький задаток, який на жаль витратили ще в дорозі. Отже, від 13. грудня, відколи ми перебуваємо в Парижі, ми дістали від дирекції трупи тільки 550 фр., тобто 7 фр. на особу й завдяки прихильности пані Адам ще по 20 фр. на особу.

Щодо п. Деркача²), який запевняє в „Temps", що нам нічого не бракує, він досі ще не дав трупі ані сотика і він не може оспорювати того, що я стверджую. Я маю зрештою всі документальні докази того, що пишу.

Сварка між п. Деркачем і п. Петровською була — повторюю це — єдиною причиною нашого незавидного становища".

Адміністратор трупи
Анатоль Сабателі

(Anatole Sabateli) Hotel Parisien, 62, rue du Chateau d' Eau."

*) Відома Жюліет Адам, що померла оце недавно, маючи 100 років: письменниця, журналістка, політична діячка, була вона інспіраторкою франко-російського союзу.

²) В оригіналі „de Derkatch" Наш бідолашний „антерпренер" перевернувся у шляхтича.

³) Це податок, який цей уряд бере з кожної вистави.

ЕСПАНСЬКІ НАЦ. ЛІТАКИ БОМБАРДУЮТЬ.

Як подають червоні, кілька нац. літаків збомбардувало вчора передмістя Маляґи. Кільканадцять осіб згинуло, шкоди великі. Два нац. гідроплани з написом „Санта Марія" збомбардували місто Альмерію; жертв небагато.

ПО ШИРОКОМУ СВІТІ.

Грецький король Юрій мабуть виїде на весну до Анкари.

У **Німеччині** наглий суд в Берліні засудив членів секти „дослідників св. Письма" на вязницю до 1¹/₂ року за протидержавну діяльність.

Французький соціялістичний сенатор Морізе відповідатиме перед судом зате, що як мер міста Бульонь готов був приняти хабар у висоті 100 тисяч фр.

В СССР почнеться 11. березня новий процес проти троцькістів. Між 19-ма обвинуваченими стане перед судом Карло Радек і 5-ох інших б. членів редакції „Ізвєстій".

До Мексика приїхав Троцький. Він замешкає у найелеґантнішій дільниці міста Мексика.

В Японії у звязку з плянованим переворотом арештовано 350-ох комуністів, що від довшого часу вели пропаганду в Японії, на Формозі, в Кореї та в Шангаю.

У Чехословаччині арештовано визначних комуністичних діячів, що вербували добровольців до еспанської червоної армії.

В китайській провінції Шенсі повстала „народня рада оборони північно-західних провінцій", що домагається спільного фронту з комуністами та договору Чансуліяна. Губернатор провінції відмовився від послуху Нанкінові. Північно-східна армія (якою командував Чансуліян) збунтувалася і хоче получитися з комуністичною армією в Кансу.

Німеччина й Італія відповіли на пропозицію, як спинити доплив добровольців до Еспанії. Британський уряд зовсім вдоволений їхньою відповідю.

В еспанському „людовому фронті" зростає опозиція проти вмішування совітського посла і консулярних та військових представників. Баскійський уряд відмовився піддати свою фльоту під команду совітського капітана Жукова.

Британський амбасадор у Римі на приказ з Льондону висловив здивування, що італійський уряд вислав до Кадіксу 4.000 збройних добровольців, не зважаючи на франко-британську ініціятиву.

Американський конгрес ухвалив 403-ма голосами проти 1-го ембарго на вивіз зброї до Еспанії. Корабель „Мар Кантабріко" відчалив з Бруклину з вантажем зброї, що становить майже третину замовлення валенсійського уряду.

Комітет не'нтервенції попав у фінансові клопоти: Румунія та кілька інших держав репрезентованих у комітеті відмовилися взяти на себе частину коштів міжнародньої контролі. Німеччина годиться заплатити свою пайку лише під умовиною, що тих грошей не вивезуть поза нім. територію.

Французькі комуністи — як подає „Еко де Парі" зверббували 47.000 добровольців до есп. червоної армії. Між ними є лише 12.500 французів — решта це італійці, німці, поляки, серби, бельгійці, англійці, чехи та інші чужинці.

Зміни в православній церкві.

(КТВ). Митрополит Денис у порозумінні з відповідними чинниками передав управу гродненської епархії, опорожненої після „добровільної резиґнації" еп. Антонія, іншому москалеві, дотепер. непопулярному вікаріеві варшавсько-холмському — Савві.

Рівночасно з еп. Саввою відїхали до Гродна новоназначені члени консисторії архим. Палладій (Відибіда-Руденко) та Світич, дотеперішній начальник варш. консисторії.

Обовязки варшавсько-холмського вікарія обійме „запрошений" митрополитом еп. острожський Симон — теж москаль, що прибув уже до Варшави. Управу варшавської консисторії доручено редакторові „Слова" Д. Мельникову (нагорода за „Польську Строніцу Православну"), якого місце займе видавець „Воскресного Чтенія" М. Земцов.

Як нас інформують, українське духовенство й населення Холмщини та Підляшшя втішилось на звістку про відхід еп. Савви, що не беріг інтересів православної церкви та здушував усе, що українська.

Життя Папи в небезпеці.

Як подає Стефані, після кількаденної поправи стан здоровля Папи Пія XI. знову погіршав. Папа провів ніч без сну і так зле почувався, що мусіли поспішно покликати лікаря. Ватиканські кола занепокоєні. На всякий випадок збільшено стійки шляхотської ґвардії в палаті, як це передбачує церемоніял на випадок смерти Пія XI.

—o—

СТОРІНКА БЕЗ ПОЛІТИКИ.

Жінка й берберійські льви.

НА ЛЮКСУСОВІМ КОРАБЛІ.

На атлянтійськім океані була прегарна погода. У горячі години лежали пасажири люксусового пароплаву „Монтевідео" на складаних лежаках на чердаку і щойно коли западав вечір ставали всі рухливі. Тоді починало кипіти на кораблі життя. Пасажири гуляли, пили, фліртували та говорили про найріжнородніші справи.

Все булоб у найкращім порядку, якби корабельні пасажири не мали правдивої сензації. На корабель всіла в Лісбоні сеньоріта Хуана, яка везла зі собою кілька берберійських львів з прегарними блискучими футрами і довгими гривами. Цілими днями лежали хижаки ліниво у своїх залізних клітках на заднім чердаку і також щойно вечером чули пасажири їх грізне бурмотіння і виття. Але у присутности своєї пані стихали вони і заспокоювались. Прегарна еспанка мала багато поклонників, але її щирий усміх та бистрий погляд тримав усіх здалека так, як і хижаків.

НЕСПОДІВАНИЙ ГІСТЬ НА ДАНСІНГУ.

Вже пять днів відбувала сеньоріта Хуана подорож зі своїми львами на „Монтевідео". По коротких вечірніх сутінках прийшла глибока темна ніч. Корабель скупаний у повені світел поров бистро хвилі океану. В дансінговій салі гуляли гості, бавились, пили, сміялись. Також і гарна еспанка гуляла й бавилась разом з іншими. Раптом орхестра перервала різким дисонансом, кілька склянок розбилось на підлозі.

В пестрім світлі лямпіонів стояв великий берберійський лев і грізно потрясав гривою. В сліпучому освітленні виростав він до велитенських розмірів і виглядав удвоє страшнішим як звичайно. Напів мертві сиділи пасажири, немов здеревіли зі страху. А лев стояв по середині і грізно бурмотів вибираючи собі жертву. Жахливо горіли криваві очі льва, жахлило клацали білі його зуби і схвильовано товк він хвостом до долівки. Величезними лапами дер під собою вивоскований паркет. Вже напружились його мязи до смертельного скоку. Вже присів він на задніх лапах...

СИЛА ВОЛІ.

І в цій хвилині станула перед львом сеньоріта Хуана. Матовими блисками сповивав червоний шовк її гнучке, гарне тіло. Ні один мяз не ворохнувся під цими блисками... Спокійно, немов закамяніла стояла вона перед хижаком, але була це інша гра як перед цирковою публикою, де тресовані хижакиописувались своїми штуками. Тепер ішло про життя і смерть. Знала, що тільки вона одна зможе відвернути нещастя. На салі настала жахлива, виснажуюча до краю мовчанка. Лев знову напружився до скоку а з його пащеки вирвався короткий гаркіт. У цій хвилині впало одно ясне, гостре як бритва слово: „Гасан!"

Під впливом того голосу хижак скорчився і відступив кілька центиметрів до заду. Почав знову схвильовано дерти лапами долівку, хотів виминути еспанку, але не міг втечи перед її ясними очима, які приковували його до землі. Куди лиш хижак завертав, виростала перед ним струнка постать молодої жінки, яка замикала йому перехід.

Поволи й нерадо, крок за кроком відступав жовтий хижак до дверей. Йому наздогін полетіло ще одно різке слово „Гасан!"

Тоді хижак завернув, потряс гривою і залляканий вискочив зі салі на чердак, а там зловила вже його прислута.

Гарна еспанка засміялась, здавила в руках нервовими пальцями чарку вина і сіла без сил на кріслі. Її окружили бліді з одчайного страху пасажири та почали дякувати своїй спасительці.

Критики живих рисунків.

Всі ті дієві особи живих рисунків, які бачимо на екрані, повстають довго і не із самої голови артистів. Миші, гуски, песики і всякі фантастичні герої, люди та потвори, спершу нарисовані артистами, коли вже появились на екрані, переходять критику глядачів у Голівуді. Звичайна собі публика, старші і діти, приходять на перші сеанси і висловлюють свою думку, які постаті їм не подобаються і чому. Тоді артисти рисунків поправляють їх, часто вводячи зовсім інші особи та мотиви. Нпр. діти протестували вже нераз проти несимпатичних для них страховищ.

Найвищі обезпечення.

Влада нюйорської пристані („Ню Йорк Порт Оторіті"), що має під своєю управою та доглядом великі прилюдні будівлі для загального вжитку, обезпечила їх на велику суму гроша. Є це такі будівлі: Голанд Тунель що йде попід ріку Гадсон і лучить стейт Ню Йорк із стейтом Ню Джерзі; Міст Вашингтона, що веде із Ню Йорку до Ню Джерзі понад цю саму ріку; Міст Геталс і Бейон, що лучать Стейтен Айленд із стейтом Ню Джерзі у Бейоні та ПертЕмбою. Ці будівлі обезпечила портова влада на суму 85,000.000 долярів на пять літ. Обезпечено 80 відсотків усієї вартости тих будівель.

Щоб бути готовими заплатити таку велику суму відшкодування, злучилися аж 32 асекураційні підприємства. Шкода малаб бути виплачена на випадок знищення згаданих будівель повінню, війною, страйками, розрухами, прилюдними заворушеннями і т. п. нещастями. Передбачена теж втрата доходу із тих будівель. Ця остання клявзуля потрібна на те, щоб забезпечити тих людей, які закупили бонди на сфінансування тих будівель.

СУДДЯ КАЗАВ АРЕШТУВАТИ ПОЛІЦАЯ ЗА ГАМІР.

Поліційний суддя Гаріс у Ню Йорку в дільниці Бронкс казав арештувати поліцая перед судовим будинком за те, що мотоцикль стріляв назад, коли поліцай приготовлявся всісти на нього. Поліцай перебув в арешті дві години, заки його випустили.

Проти гамору в Ню Йорку гострі зарядження видав посадник міста Ля Ґвардія. Суддя послухав голосу посадника. Арештований поліцай зажадав помочі директора поліції Валентіна. Тепер може зайти протяжний спір над тим, чи можна арештувати поліцая в службі, коли він її совісно виконує.

ДРІБНІ НОВИНИ.

Падеревський закінчивши в Льондоні виступ у фільмі „Місячна соната" сказав, що дуже задоволений своєю працею, хоч вона дуже його втомила.

Великий успіх мала ліцитація речей, залишених по смерти Джона Джільбера. Донька артиста сама заплатила за батькові шахи 47 дол., а Марлена Дітріх за... 30 простирал 300 долярів.

Джоан Крофорд має звичку прохати своїх приятелів, щоб залишили їй на памятку свій голос. Кожний підходить в її домі до фоноґрафу і говорить або співає, що хоче.

Фірма Метро-Ґольдвін-Маєр рішила зробити фільми з відомих опер „Аїди", „Трубадура", „Травіяти", „Богеми". „Мадам Батерфляй", „Тоски" і „Паяців".

Голівудські кіно-студії виплатили за рік статистам і виконавцям маленьких роль 150 міліонів золотих.

ЩО ВАРТ БУЛОБ ПОБАЧИТИ У ЛЬВОВІ?

Ось кілька фільм, які ми булиб цікаві якнайскоріше побачити, вже грані на чужині:

„Юліка" з Павлею Веселі в ролі сільської дівчини, що попала як служниця та господиня до збанкротваного ґвардійського офіцира, який покинув військо та осів на землі.

„Рембрандт" у головній ролі з Чарльзом Ляфтоном, режисерії Олександра Кодри.

„Сад Аллага" з Марленою Дітріх, режисерії Рубена Мамуліяна.

„Бетговен" з Гаррі Бор у головній ролі, режисерії Абля Ганса.

„Москва-Шангай" у головній ролі з Полею Неґрі.

„Це знову кохання" з Джессі Маттюс, яка „зробила революцію в Америці" своєю появою.

„На дні" Горкого, французької продукції Жана Ренуара.

Що діється з українськими часописами на Волині?

Від двох тижнів селяни-передплатники українських часописів на Волині не дістали ніодного числа, а саме „Діла“, „Свободи“, „Нового Часу“ і т. д. Чи це продовжування політики, яка виявилася в останньому часі супроти українських галицьких календарів?

Що на це скаже поштова дирекція, яка приймає згадані часописи до висилки?

НОВИНКИ.

— **Святочні бажання**, які надійшли після видрукування святочного числа:

Надзірним Радам, Членам Управ і Кооператорам станиславівської округи щирі побажання „Веселих Свят“ та якнайкращих успіхів у праці в Новому Році складає — **Надзірна Рада і Дирекція О. С. У. К. Станиславів.**

Рідні та друзям шлемо щирі бажання Веселих Свят і гаразду в Новім Році. — **Осип, Едита й Лідуха Залеські, Станиславів—Тисьмениця.**

— **Затверджені владою КУРСИ КОСМЕТИЧНІ** Стефанії Гаврисевич під проводом д-ра Е. Дурделла та інж. хемії, Львів, Коперника 42 А, тел. 272—18. Початок викладів 15. лютого ц. р. Проспекти безплатно. Додаткові Курси лічничого масажу тіла і руханки. 932—10

— **Найсолідніші футра тільки у Юліяна Глушевського, Львів, пл. Капітульна 3. I, тел. 54-46. Найпевніша льоката гроша.**

— **Магазин постелі Р. Джала, Львів, Хорущини 5** (побіч кіна „Апольо“) **поручає ковдри,** матраци, постелеве білля і ін. Переробляє ковдри по 4 зол., матраци по 6 зол. 1799 78-100

— **Єдиний український блаватний магазин** „Мануфактура“ під упр. О. Стефановича, Львів, Ринок 37 (побіля Нар. Торговлі), поручає по найнижчих цінах полотна, білі і кольорові, бархани, флянелі, оксамити, сукна. 2943 20—20

— **Якщо вже радіоприймач, то тільки фірми** „Екравокс“, Львів, Академічна 28. 6—20

— **Подаємо до відома ПТ. Громадянам,** що дня 2. січня ц. р. Центросоюз відкрив нову мясарську крамницю при вул. Замарстинівській ч. 36. Разом із недавно відчиненою крамницею при вул. Кентшинського ч. 21. це вже сема крамниця Центросоюзу у Львові. 85 2—6

— **Всі добре забавляться** на Маланчиному вечері в середу, 13. I. в Клюбі Українських Емігрантів, пл. Бернардинська ч. 2, I. п. Вступ і буфет дешеві. Стрій довільний. Початок в год. 9½ вечора. Джез І. Костюка.

— **Нові українські часописи.** З новим роком виходить ще, крім поданих у нас перед кількома днями інформаційно-суспільний двотижневик у Дрогобичі п. н. „**Гомін Басейну**“. Видає Роман Турів, редагує колегія, відпов. редактор Василь Колінко. — На місце „Голосу Нації“ виходить у Львові тижневик „**Голос**“ під ред. Б. Кравцева.

— **Засідання фільольогічної секції** Наукового Т-ва ім. Шевченка у Львові відбудеться в суботу, 16. ц. м. в год. 18., в салі бібліотеки. На порядку дня: Яр. Гординський — Характеристика рукописів про Варлаама й Йосафата; справа Шевченківського свята; біжучі справи.

— **Заходом Українського Наук. Інституту в Берліні** виголосить д-р Густав Адольф Кіперс 13. ц. м. (год. 8. веч.) в салі ч. 33 Закордонної Висої Школи (Доротенштр. 7) німецький репортаж з подорожі по Гуцульщині.

— **Заява.** Отсим заявляю, що листа, якого я видав співакам хору Д. Котка в цілях помочі їм, після зясування справи їх виходу з хору самим дирігентом, відкликую, ствердивши, що їхні інформації не відповідають дійсності. — **Василь Барвінський.**

— **Суд нехтує гр.-кат. свята.** Нашій редакції надіслано документ, який свідчить, що польські суди не хотять числитися з греко-католицькими святами у відношенні до українського населення. Є це повідомлення заміського городського суду у Львові (VII. C. 879/36), яким покликано о. Петра Пилипця, гр.-кат. пароха в Підлісках Великих львівського повіту на судову розправу в дні 19. ц. м., отже на торжественне свято Йордану! Невже це помилка, чи свідоме нехтування гр.-кат. свята? Надіємось, що в справу вгляне президент окружного суду і пригадає городському судді державний закон про свята.

— **Хто виграв на льотерії?** В нинішнім тягненні Державної Клясової Льотерії впали такі виграні: 20.000 зол. на чч.: 145, 25889, 65858; 10.000 зол. на ч. 929122; 5.000 зол. на чч. 428[illegible] 22815, 171387, 175581, 178281; 2.000 зол. на чч. 32262, 37872, 48976, 58567, 59427, 62663, 64530, 66339, 77599, 91127, 97905, 103797, 108968, 111070, 122302, 123293, 157164, 172548, 174212, 177815; 1.000 зол. на чч. 8345, 11852, 26134, 26939, 40357, 41199, 62650, 63789, 86437, 93766 97755, 111118, 113465, 115442, 116761, 123152, 128224, 129022, 136429, 137582, 139814, 142888, 143666, 145460, 149392, 151633, 156480, 159766, 174407, 174975, 177443, 177512, 177514, 178595, 178765, 190317.

— **Шкільні трамвайні легітимації.** Шкільні трамвайні легітимації, що дають право до пільгових переїздів трамваями, а мають потвердження вписку на перший піврік шк. року 1936-37., мають важність до 31-го січня 1937. р. По цьому речинці будуть важні виключно легітимації з потвердженням вписку на другий півріч шк. р. 1936-37.

Організація адвокатських аплікантів повідомляє, що її домівка відкрита щодня при вул. Коперника ч. 7. I. пов. Часописи можна читати щодня від год. 19. до 22-ої. Секретаріят урядує у понеділок, середу і пятницю від год. 19—20. В пятницю 8. січня ц. р. год. 7.30 виголосить адвокат д-р Ляндав інавгураційний реферат п. н. „Оборонець“.

— **Що діється на наших залізницях?** Подорожні, що їхали 10. ц. м. вечірним потягом зі Стрия до Львова, були очевидцями жахливої сцени, яка розігралася коло Щирця. Коли потяг рушив з тієї стації, на сходах вагону 17.784 станула якась жінка з дитиною на руках та з розпукою рішилася на ризиковний крок — вискочити. Серед натовпу, який панував у вагоні, вона не могла діпхатися на час до виходу, а тимчасом потяг виїхав зі стації, де вона мусіла висісти. Зміркували це кількох пасажирів і саме у хвилині, коли вона вже скакала зі ступня, вхопили її за руку, щоб недопустити до трагічного наслідку. Виввязалася жахлива сцена. Підчас повно-

го руху повисла в повітрі з дитиною на руках жінка, якої подорожні, що поспішили їй з поміччю, ніяк не могли втягнути назад до вагону. Роздались крики, дехто кинувся за кондуктором, щоби припинив потяг, інші не могучи цього діждатися, рішились самочинно вжити автоматичної гальми. І що показалось? Зірвано аж дві гальми й обі були мабуть зіпсуті, бо потяг їхав далі щораз швидше! А на сходах вагону звисала дальше перелякана жінка з дитиною, придержувана останками сил двох пасажирів. Аж по довшому часі вдалось кондукторам при помочі ліхтарок і свистаток спонукати машиніста, щоби спинив потяг і щойно тоді увільнено жінку з трагічної ситуації. Між пасажирами настало оправдане обурення на залізничу адміністрацію, що пускає в догору потяги із зіпсутими гальмами. В разі поважнішого випадку могло прийти до справжньої катастрофи.

— **13 зол. за годину викладу тижнево.** Міністерство освіти доповнило приписи про вчительські платні, управильнюючи винагороду контрактових вчителів в доповняючих професійних школах. Учительський персонал з вищою освітою буде діставати 13 зол. місячно за годину викладу в тижні, а з середньою освітою 9 зол.

— **Смерть ген. Б. Поповича.** В ночі на 11. ц. м. помер у Львові б. командант львівської корпусної округи, генерал Болеслав Попович, проживши 59 літ. Належав до тих багатьох поляків, що на війні зробили світлу карієру. З фаху народній вчитель, перед війною брав участь в організації польських „стшельців“, з вибухом світової війни вступив до австрійської армії (в ступні хорунжого) і щойно в 1916. р. перейшов до леґіонів Пілсудського, де належав до учасників протинімецької акції. Після розвязання леґіонів та арештування провідників тієї акції, він знайшовся знову в рядах австрійської армії, що оперувала на Україні. З розпадом Австрії, дістався до Люблина і вступив до нової польської армії й брав участь у протиукраїнській кампанії під Городком, опісля у протибольшевицькій війні, головно на Виленщині. Впродовж двох останніх років виавансував до степеня полковника, а згодом генерала. В цьому характері став у 1928. р. командантом львівської корпусної округи. Йому й довелось з наказу Варшави переводити в 1930. р. відому пацифікацію Сх. Галичини. Як колишній симпатик соціялістів і учасник передвоєнних тайних конспірацій під проводом Пілсудського, він і на останньому свому становищі не стратив нічого зі свого демократизму, був усе товариським і приступним. В останніх роках був головою т-ва, що збирає і видає друком матеріяли до історії польської оборони Львова. Він теж перший причинився до зміни негативного становища польської цензури супроти українських історичних публікацій, що торкалися українсько-польської війни. Походив з українського роду і мав багато кревняків між українцями, але не хотів до них признаватися.

— **Нострифікація лікарських дипльомів.** По майже трилітній перерві зачали знову приймати у Варшаві на університеті подання дипльомантів лікарських виділів закордонних високих шкіл, що бажають нострифікуватися в Польщі. Варшавський університет буде приймати подання кандидатів до нострифікації до 30-го ц. м. Між вимогами для кандидатів є перш усього вимога польської матури, далі потвердження закордонного дипльому відповідним польським консулятом за кордоном; вкінці виказ студій з залученням посвідки закордонної високої школи. Нострифіканти мають складати оплату 150 зол. В перших днях реєстрації зголосилося 200 кандидатів на нострифікацію.

— **Знайшли тіла двох лещетарів під Говірлею.** Минулого четверга, після безупинних глядань, що тревали 9 днів, знайшли двох лещетарів зі Львова, д-ра Лєслава Хліпальського і гімназиста Андрія Штайсінга, що згинули під Говірлею. Рятункову акцію вели, як відомо, присипані сніговим осугом у зворі Бескуля сапери із Станиславова. Обох знайшли під снігом сильно покручених і потрощених. Нема сумніву, що згинули негайною смертю. Тіла видано родині і самоходом перевезено до Львова, де відбувся їх похорон. Цікаве, що катастрофа сталася в тім самім місці, де тому кілька літ згинув подібною смертю син б. львівського воєводи Гарапіха, а торік урядовець тартаку з Монастириск, Ляска.

— **Краєва хроніка.** Злодій Володислав Бортник, що втік із вязниці, намагався вломитися до одної крамниці в Перемишлі, але сполошила його поліційна стежа. Коли утікаючого Бортника зловила поліційна собака, він револьверовим стрілом відобрав собі життя. — Підчас Різдвяних Свят занялася солома в мешканні двірського візника Павлишина; його двох синів, 4-літній Степан та 1-літній Богдан, що залишилися були без опіки, вдусилися у димі. — В Туневі (Станиславівщина) юрба вибила шиби в домі, де були зібралися місцеві „дослідники Святого Письма“ та потурбувала сектантів, що вийшли з дому; один з них помер від ран. — Невідома молода жінка кинулася під поїзд, що їхав з Красного до Львова і згинула на місці. Поліція не вспіла устійнити її ідентичности. — Дрогобицька поліція арештувала в Дрогобичі Л. Зехера, М. Шустера, Я. Броса, Г. Броса і Ружу Дікер, в Бориславі — Хаю Фрай і С. Зісмана. При ревізії найдено у них чужі валюти, чеки, бони і т. п.

— **Величезні поклади базальту на Волині.** В сарненському повіті в селі Полиці відкрито знову великі поклади базальту. Цей камінь находиться у віддалі 4 км. від р. Стиру, що уможливлює дешевий транспорт базальту цією дорогою до луцького повіту, який дотепер мусів привозити каміння на вимощування доріг з Іванової Долини та з Клесова. Досліди переведені повітовим виділом в Луцьку, виказали, що нововідкритий базальтовий терен обіймає 20 га. Зараз під поверхнею землі знаходиться верства 1,5 м. ширини здебільша в стовпах. Одначе влада покищо не передбачує експльоатації відкритого багацтва.

— **Летунська пригода.** Між Шимбарком і Клабошином наслідком мряки зачепив об дерево і впав на землю літак, якого пільотував Карло Рошошалія з летовища Загіря. Легко раненого пільота відставлено до шпиталю в Космирині.

— **Нещастя від ялинок.** З ріжних сторін Росії одержали в Москві вістки про нещасливі випадки при засвічуванні ялинки в день Нового Року. У Свердловську в салі, обчисленій на 120 осіб, знайшлося коло 400 дітей та їх родичів. Одна свічка впала на голову дитини, перебраної за зайчика. Костюм був з вати, яка спалахнула вогнем, що перекинувся на костюми інших дітей, які були теж із вати. Діти кинулися до дверей, а на ратунок дітям кинулися родичі. Повстала страшна глота, серед якої 31 дітей тяжко попеклося. Четверо дітей згинуло зараз, а кільканацять бореться зі смертю. Також у Слобуцьку під Нижнім Новгородом у школі ім. Крупської від засвіченої ялинки запалився одяг на дитині, перебраній за „діда мороза“. Дитина вмерла, а чотири інші тяжко попеклися.

СПОРТОВА СТОРІНКА.

Українська Рада Фізичного Виховання.

Кожний, хто пильно стежить за проявами нашого спортового життя, напевно вже завважав, що в тому спортовому життю щось не в порядку, що колісцята спортової машинки доволі часто затинаються. А приглядаючись недавньому спорові між Соколом Батьком та Українським Спорт. Союзом за справи не дуже то важні й конечні, кожний навіть звичайний громадянин, не тільки спортовець, мусів запримітити й відчути, що в нашому спортовому житті чогось нам рішуче недостає. Кожний відчуває брак якоїсь сили, яка кермувалаб нашим фізичним вихованням. Нам недостає загально-національного проводу, який міг би фізичне виховання вхопити цупко і твердо у свої руки і його як слід повести. Недостає нам, коротко кажучи, „Української Ради Фізичного Виховання“.

Колиб у нас уже істнувала Рада Фізичного Виховання, то не булоб такого спортового розбиття, яке є правдивим нещастям нашого спортового життя. Одначе це ще не означає, що це життя мусілоб бути до цієї міри сцентралізоване, щоб поодинокі тіловиховні установи затратили всю свою ініціятиву та свободу рухів. Нема гіршого — на мою думку — ворога для спортового життя, як своєрідна „однопартійність“ та нахил до диктатури одної тіловиховної установи над іншими.

З істнуючих у нас тіловиховних централь, як здається, тільки УСС міг би стати начальною магістратурою українського фізичного виховання та вести у нас аґенди Ради Ф. В. Одначе на перешкоді стоїть саме теперішній статут У. С. С., бо майбутня Р. Ф. В. мусілаб обєднувати всі українські спортові товариства — без ніякого виїмку.

Покищо ця справа стоїть на мертвій точці, але вона дуже важна і пильна. Створення У. Р. Ф. В. — це наша життєва конечність.

У. Р. Ф. В. мусілаб — на мою думку — наглядати над працею усіх спортових орґанізацій, давати вказівки, на основі яких кожна з поодиноких організацій малаб у своїм крузі ділання працювати. У. Р. Ф. В. не моглаб робити найменших ріжниць між У. С. С. і Соколом-Батьком, між Лугом, Україною чи Каменярами. І тільки так зорґанізована У. Р. Ф. В. зможе бути корисною всенародньою установою і зможе придбати собі відповідний авторитет не тільки серед своїх, але й серед чужих.

Створити таку У. Р. Ф. В. мають обовязок передовсім такі провідні організації: Український Спортовий Союз, Сокіл Батько, Луг, Каменярі та Комітет Українських Клюбів, які є членами державних союзів. Делеґати тих організацій повинні зійтись у найкоротшому часі, пригадати собі всі взаємні промахи й похибки, поробити з тих пригадок корисні й мудрі висновки, приглянутися критично, але й обєктивно до цілости нашого фізичного виховання і створити У. Р. Ф. В., яка в першу чергу припинилаб теперішню анархію.

Створення У. Р. Ф. В. вимагають не тільки незавидні умовини нашого спортового життя, але й потреба посиленої пропаганди ідей фізичного виховання серед найширших кол українського громадянства.

Коли могутній будинок начальної влади фіз. виховання почнемо будувати на ґранітних підставах, тоді — я певний того — скількість симпатиків і прихильників тіловиховних ідей у нас вдесятеро збільшиться. Тоді й гасло „Спорт у маси“ можна буде з правдивою користю для нації зреалізувати.

Богдан Ліськевич.

Міжнародній весняний футболевий сезон.

Міжнародній спортовий сезон цьогорічної весни заповідається дуже цікаво й багато. Годі вже сьогодні подати всі точні дані про найцікавіші міжнародні імпрези, всеж бодай загальні зариси подаємо нашим читачам.

Чехословаччина проєктувала на весну футболеві змагання з Еспанією та Португалією, але з відомих причин ці змагання покищо неактуальні. Напевне Чеохсловаччина гратиме 21. лютого зі Швайцарією і 23. квітня з Італією у Празі. В березні гратиме Чехословаччина з Австрією у Празі і мабуть в Румунії.

Австрія гратиме 24. січня в Парижі з Францією і 21. березня за европейську чашу у Відні з Італією, 12. травня відбудуться змагання зі Шотляндією. Весняний сезон закінчать змагання в Будапешті з Мадярщиною.

Мадярщина гратиме крім змагань з Австрією ще такі мечі: 11. квітня зі Швайцарією за европейську чашу, 9. травня проєктують змагання з Еспанією, але замісць цих змагань мабуть гратиме Мадярщина з Югославією.

Італія гратиме 21. березня з Австрією, 11. квітня в Парижі з Францією, 23. травня з Чехословаччиною.

Німеччина гратиме в січні або в лютім з Голяндією в Дісельдорфі, 14. лютого в Дортмунді з Бельґією, 21. березня в Парижі з Францією і 2. травня зі Швайцарією в Ціріху.

Програма весняних змагань дуже баґата і справді цікава.

Спортові вислідн.

КОПАНИЙ МЯЧ.

ЛІПІНИ. **Напшуд — Ґарбарня 8:2 (3:0).** Сенсаційна і до того компромітуюча програна ліґової дружини у високім відношенні. Напшуд мав увесь час безапеляційну перевагу над ліґовою дружиною, яка не доходила просто до голосу

КАТОВИЦІ. **Згода — 06 Катовиці 1:0 (1:0).** Мистецтва шлеської Ліґи.

СВЕНТОХЛОВИЦЕ. **Шлеськ — Конкордія (Кнурів) 3:0 (0:0).**

ГАКІВКА.

Турнір у Криниці. В Криниці відбувся гаківковий турнір з участю Чорних зі Львова, Варшавянки і Криницького Т. Г. та закордонних дружин: Вінер Айслуф Ферайн та букарештенської Браґадіру. Висліди цього турніру такі:

В. Е. Ф. — — К. Т. Г. 3:3 (1:1, 0:0, 2:2),

Варшавянка — Браґадіру 5:5 (2:0, 3:1, 0:4). Варшавянка вела вже по двох терціях 5:1, але злегковажила собі противника і осягнула тільки нерішений вислід.

К. Т. Г. — Браґадіру 3:1 (0:1, 2:0, 1:0).

В. Е. Ф. — Варшавянка 1:0.

К. Т. Г. — Варшавянка 1:0.

Чорні — Браґадіру 1:0. Дуже важкі змагання, бо ввесь час шаліла сніговія. Румуни грали дуже завзято.

Чорні — Варшавянка 2:2 (1:1, 0:1, 1:0). Чорні грали добре, але без щастя і щойно в останній хвилині зрівняли.

Чорні — К. Т. Г. 1:0 (0:0, 0:0, 1:0). Чорні не були в найкращій формі. Одинокі ворота здобули Чорні в останній хвилині. Більше аґресивною була криницька дружина.

КРИНИЦЯ. **Седертель (Швеція) — Браґадіру 1:0** Перед своїм виступом у Львові розіграла шведська віцемистецька дружина змагання з віцемистцем Румунії. Перемогли заслужено шведи.

В. Е. Ф. — Браґадіру 2:1 (2:0, 0:1, 0:0).

Седертель — Варшавянка 2:0 (1:0, 0:0, 1:0).

В. Е. Ф. — Чорні 3:1.

БУДАПЕШТ. **Кімберлейські Динамітери — Мадярщина 1:0 (0:0, 1:0, 0:0).** На змаганнях було 6.000 глядачів.

ПРАГА. **Кімберлейські Динамітери — А. Т. Ц. 2:0 (0:0, 2:0, 0:0).**

БОКС

ВАРШАВА. **Польща — Норвеґія 12:4.**

ВАРШАВА. **Варшава — Осльо 10:6.**

РЯШІВ. **Польонія (Перемишль) — Ресові [illegible]**

ЛЬВІВ. **Шлеськ — Львів 8:8.**

ЛЬВІВ. **Лехія — Погонь 11:3.**

СТАНИСЛАВІВ. **Ревера — Світезь 12:4.**

ЛУЦЬК. **Стшелєц — Л. А. С. (Латвія) 8:6.**

СПОРТОВІ НОВИНКИ.

Гаківкові змагання України з Погонею за мистецтво А-кляси не відбулися через недостачу леду.

Кімберлейські Динамітери перемогли у Празі репрезентацію Чехословаччини 6:2.

Козак, оборонець Динамітерів залишиться мабуть в Европі, бо підчас змагань у Празі пригадав собі, що його родичі походять із Чехословаччини і він сам хоче залишитись у Чехословаччині. Л. Т. Ц. і Спарта намагаються зєднати для себе знаменитого гаківкаря.

Кімберлейські Динамітери гратимуть у Празі ще одні змагання 15. н. м.

140.000 корон чеських за грача. Стільки „відступного“ вимагає Адміра за Бікана від Славії.

Останні вісти.

ПРОМОВА МІН. БЕКА У БУДЖЕТОВІЙ КОМІСІЇ СОЙМУ.

На нинішньому засіданні соймової буджетової комісії промовляв мін. закордонних справ Бек. На вступі він ствердив, що буджет його ресорту зредуковано на 1,177.000, скреслюючи пропаґандивний фонд та зменшуючи особові і річеві видатки (редукція персоналу і платень, раціоналізація адміністрації, закупно власних будинків для амбасад і посольств, умеблювання їх). Завдяки девалюації швайцарського франка зменшилася вкладка до Ліги Націй.

Мін. Бек недавно в одній зі соймових комісій обговорив закордонну політику, тому нині згадав лише коротко, що найважніші завдання ставить нині питання еміґрації та сирівців.

За 1936. рік підписала Польща 39 договорів.

Опісля соймовий справоздавець пос. Валевський порушив ощадностеву акцію, експортові труднощі, зусилля для зрівноваження торговельного біляансу, пресово-пропаґандивну працю, питання жидівської еміґрації, опіку над польськими еміґрантами і меншинами, боротьбу з небезпекою реєміґрації у звязку з безробіттям та репресії чехословацького уряду.

„СТРОННІЦТВО ХЛОПСЬКЕ“ РОЗВЯЗАНО.

ПАТ повідомляє: Адміністраційна влада розвязала з днем 10. ц. м. „стронніцтво хлопське“ (групу Доброха) за протидержавну діяльність. Від тепер ту партію будуть уважати нелеґальною.

ЄГИПЕТ ЗБРОЇТЬСЯ.

Населення Єгипту зложило вже коло 500 тисяч фунтів на фонд національної оборони; за ті гроші закуплять в Англії літаки та зброю. Державні урядовці пожертвували на нац. оборону свою одномісячну платню.

——o——

Відозви й комунікати.

ТРИМІСЯЧНИЙ ГОСПОДИНСЬКИЙ КУРС ДЛЯ ДІВЧАТ.

Під проводом Краєвого Господарського Т-ва „Сільський Господар“ у Львові переведе утворений Комітет з представників (-ць) Філії „Сільського Господаря“, Союзу Українок, Повітового Союзу Кооператив і Маслосоюзу в Стрию 3-місячний курс для господинь селянок в Стрию.

Курс триватиме від 8-го лютого до 1-го травня 1937 р. На курс будуть приймані кандидати (дівчата і жінки), що покінчили 16 літ життя.

Число учасниць обмежується до 30-ть учасниць.

Оплата 30 зол. місячно.

Зголошення слати на адресу: Маслосоюз — Стрий, вул. Шевченка 5, найдальше до 12-го лютого.

Рівночасно зі зголошенням кандидатки мусять прислати оплату за перший місяць у квоті 30 зол. на адресу: Дирекція „Маслосоюз“ — Стрий, вул. Шевченка ч. 5, або Повітовий Союз Кооператив, Стрий (чеком П. К. О. 155.098).

Неприйнятим гроші негайно будуть повернені.

Про прийняття Централя „Сільського Господаря“ повідомить окремим письмом із докладними інформаціями.

Звертається увагу сільських установ (Кружків „Сільського Господаря“, товариств, читалень, кооператив) що зогляду на значіння цього курсу належить конче подбати про те, щоби спосібну кандидатку на курс вислати.

Краєве Господарське Т-во „Сільський Господар“ у Львові.

——o——

Зі судової салі.

13-ох СЕЛЯН ПЕРЕД РІВЕНСЬКИМ СУДОМ.

Перед рівенським окружним судом почався нині процес проти 13-ох селян з костопільського повіту, а саме: Петра Левчука, Михайла Антона і Павла Середи, Михайла Стефановича, Іридіона Довжанщі, Степана Назаревича, Данила Трофимчука, Олекси Кондратова, Юхима Алексейчука, Івана Мельника та одної жінки — Марії Аксенюк. Акт обвинувачення закидує, що підсудні, як члени ОУН, підпалили кілька жидівських домів у Костополі та в Деражні. Процес, вилучений з більшої справи, що буде предметом кількох дальших розправ у лютому, протриває яких 3 дні. Підсудних боронить д-р Шухевич.

З кіна.

Кіно „Паляс“: „Американська авантура“.

Польська комедія, нібито комедія, з мінімальним запасом гумору. Американська молода полька, талановита журналістка (навіть поетка), відвідує свій рідний край, у ній закохується теж талановитий молодець, який для її гарних очей їде за нею в Америку „зайцем“ на кораблі. Те, як він ховається на цьому кораблі, і як залицяється до неї, повинно би цікавити глядача. Ані чудовий місяць на морі (тільки в нашій уяві), ані кілька пісеньок, ані участь трьох добрих артистів не помагають сценаріеві та режисурі винятково нездарним.

——o——

Нові книжки й журнали.

J. Ohrenstein: NOWA KONIUNKTURA. Lwów, 1936. Księgarnia Lwowska. Str. 46. 8°.

——o——

Таємниця.

Перед Різдвом Христовим ніхто не мав вступу до вітальні помешкання панства Івановських, крім пана дому Івана, батька родини і... служниці Катрі. Ключ від вітальні мандрував з рук пана Івана до рук Катрі і так у колісце. Ніхто поза ними не міг доглянути таємних „обрядів“, які виконував коло ялинки батько Івасі і Михася.

Надармо здалися погрози Михася, що спрямував до Катрі дитячий пістолет ні обіцянки Івасею всякого роду солодощі: Катря мовчала мов заклята не зрадивши різдвяної таємниці. Діти підглядали крізь дірку від ключа, одначе ялинка стояла дещо далеко від дверей, щоб можна було побачити. Викликали батька на розмову, підшукували всяких ключів від зачарованої вітальні. Все надаремне! Таємницю святочних дарунків не розкрито, що гірше не вдалося навіть підглянути батька з якимись пачками, пакунчиками чи коробками.

Івася і Михась ходили посоловілі, пані Іваниха також не могла відгадати і пробувала видістати ріжними способами у Катрі чи мужа хочаб частинку таємниці — одначе надаремно. Пан Іван і Катря тільки усміхалися таємничо, не пускаючи ні пари з уст.

Нарешті прийшов Свят-Вечір. Дітям мало очі не повискакували з цікавости. Пан Іван увійшов сам до вітальні, запалив усі свічки і тоді щойно закликав цілу рідню.

Івася і Михась не ввійшли, а вдерлись мов татари до вітальні. На високій, гарній ялинці було багато свічок, різнокольорових ниток, ягодяків, горіхів, дзвіночок, одначе ні на галузках, ні під ялинкою не було саме того, чого сподівалися нетерпеливо діти. Обійшли ялинку довкола, раз і другий, заглядали до всіх закутин і шпар: нема нічого! Вже очената почали заслонюватися сльозинками із невдачі. Неменше від своїх дітей була здивована пані Іваниха.

— Мамусю! — закликав звечера Михась — Дивися, тут є якась коверта!

І зірвавши зі вітки на одній із галузок золоту коверту, віддав її мамусі.

„Вельмишановна Мамуся з Івасею і Михасем“ — прочитала пані Іваниха.

— Нічого не розумію — прошептала.

— Відчини, то зрозумієш.

У коверті була... газета і льос Державної Льотерії.

— Одначе я й далі нічого не розумію... — із запитом подивилася пані Іваниха на свого мужа.

— Таж це льос, на який в останнім тиждені впало 100.000!

Перевір табелю в тій газеті! Не хотів я вам зрадити таємниці, а також нічого купувати, бо тепер можете самі рішити, чого бажаєте! Доля обдарувала нас так ласкаво і щедро, що думаю не візьмете мені цього за зле — лишаю вам самим вибір ялинки. Ходім тепер на святочну вечерю, а опісля складемо пляни, що купити по святах. А купити зможемо багато-багато!

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає.

Театри

Великий Театр:

Вівторок, 12. I. год. 7.30 веч. „Подружжя“.

Середа, 13. I. год. 8. веч. опера „Пікова дама“.

Четвер, 14. I. год. 7.30 веч. „Подружжя“.

Пятниця, 15. I. год. 8. веч. „Аїда“ оп.

Кіна.

АПОЛЬО: „Тато женитьcя“.

АТЛЯНТИК: „Сісси“.

ВАНДА: „Пісенькар Варшави“, „місто говорить про те“.

ҐРАЖИНА: „Жайворонок“ із Мартою Еґерт.

ЕВРОПА: „Буде краще“ із Щепком і Тоньком.

КАСІНО: „Ромео та Юлія“.

КОЛІСЕЙ: „Небезпечний флірт“, „Найвище працювати“ з Фліпом і Флапом.

КОПЕРНИК: „Рік 2000“.

МАРУСЕНЬКА: „Герой“, „Моя зіронька“ із Шерлі Темпль.

МЕТРО: „Королівська фаворита“, „Дім ч. 56“.

МІРАЖ: „Дівча з хмар“, Пат і Паташон як „Вавві“.

МУЗА: „Жінка чи секретарка“.

ПАКС: „Бенґалі“.

СВІТ: „Чардаш, танок і кохання“.

СТИЛЕВЕ: „Тоні з Відня“, „Шал гумору“.

ТОН: „Кроваві перли“.

ФОТОПЛЯСТІКОН.

(пл. М...)

„Індія“

ЗАКОРДОННЕ РАДІО.

Вівторок, 12. січня 1937.

Берлін (356,7) 9.00, 16.30 Концерт солістів, 20.10 „Коли цвітуть альпейські рожі“, вок.-інстр. концерт. 21.00 Веселі муз. образки. 22.30 Симфонія ґ-дур Дреске, орх., **Братислава** (298,5) 18.11 Мадярські нар. пісні. **Будапешт** (549,5) 17.30 Сольо на арфі. 18.20 Сп. pecіталь Івес Тімавр. 22.05 Сольоц. музика, **Віденъ** (506,8) 15.15 Весела авд. для дітей. 15.35 Авд. для жінок, 17.20 Сп. pecіталь Мунтеану. 22.00 Танк. музика. **Кеніґсвустергавзен** (1571) 10.30 Весела авд. для дітей, 14.00, 16.00 Музика, 22.30 Нім. музика. **Кошиці** (259.1) 17.30 Словацькі нар. пісні. 18.00 Для Закарпаття. **Міляно** (368.6) 17.15 Танк. музика. 19.00, 20.40, 22.10 Розр. музика, **Мінхен** (405.4) 9.00 Орх. концерт, 10.30 Авд. для дітей. 12.00 Концерт орх., 16.30 Камер. музика. 18.00 Улюблені оп. мельодії, 19.15 Звучні дрібнички, сопр., барит., віольончеля, форт., 22.30 Кабарет. **Париж** (1648) 14.15, 18.15 Сп. pecіталь, 15.00, 15.30 Літер. ... Трансм. викладу із Сорбони, 21.25 ... гумор. ... 21.45, 22.00 ... **Прага** (470.2) 17.10 Авд. ... 17.20 Концерт, 18.25 Легка музика, ... 19.10 Нові оперетові мельодії. 20.00, 21.00 Концерт. 22.20 Квартет ф-дур Гайдна. **Рим** (420.8) 17.15 Скрипковий ресіталь Бакара. 20.40 Розривк. музика. 21.00, 22.00, 23.00 „Масковий баль“ оп. Вердія.

Середа, 13. січня 1937.

Берлін (356,7) 19.15 Оперетові мельодії. 20.45, 21.00 „Джамілег“ оп. Бізета. 22.30 Легка й танк. музика, **Братислава** (298.8) 18.15 Мадярські мужицькі пісні, 19.50, 20.00, 21.00 „Золотий півник“ оп. Рімського-Корсакова. **Будапешт** (549,5) 12.05 Концерт орх., 17.00 Циг. музика. 18.20 Саксофон. 19.30, 20.00, 21.00, 22.00 Опера, **Віденъ** (506.8) 11.25 Авд. для жінок, 15.15 Авд. для дітей. 19.15, 20.00, 21.00 Концерт, 21.50, 22.00 Концерт дутої орх., **Кеніґсвустергавзен** (1571) 10.30 Весела авд. для дітей. 14.00, 16.00 Музика, 15.40 Євгенові пісні, Ґерліхт альт, 17.50, 18.00 Кантата. 18.20 Поетична авд., 20.10 Весела музика. 21.15 Нова нім. музика на дуті інстр., **Кошиці** (259.1) 16.50 Сп. ресіталь І. Колара. **Міляно** (368.6) 17.15 Камер. музика, 19.00 Розр. музика, 20.40, 21.00, 22.00 „Прімароза“ оп. Пєтрія, **Мінхен** (405,4) 12.00 Розр. концерт. 16.30 Камер. музика. 17.00 Форт. твори Шумана. 18.00 Веселе пополуднє. 19.00 Орх. концерт. 20.45, 21.00 Пісні й мельо-

дії із відомих опер. орх., солісти. **Париж** (1648) 14.15 Авд. для дітей. 17.00 Сп. рецітал М. Жірар. 18.15 Огляд вистав. 19.00 Авд. для молоді. 21.00 Фр. сонати від Леклера до Мільода. 21.45 Орх. концерт. **Прага** (470.2) 11.05 Концерт квартету. 20.00 Біблійні пісні Дворжака. 22.30 Легка музика. **Рим** (420.8) 17.15 Розр. концерт. 18.50, 19.45 Розр. музика. 21.00, 22.40 Орх. концерт.

ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

Вівторок, 12. січня 1937.

6.30 Ранішня авдиція. 6.33 Руханка. 6.50 Музика з гр. пл., 7.15 Ранішній денник. 7.25 Програма на днині. 7.30 Трохи інформацій. 7.35 Легка музика з гр. пл., 8.00 Авдиція для шкіл. 11.30 Для молодших дітей: Перша ялинка. 11.57 Сигнал часу. 12.03 Хвилина Мусоргського, з гр. пл. 12.50 Організація риболовлі на терені львівської хліборобської палати. 14.30 Концерт бажань. 15.00 Господарські вістки. 15.15 Рекламовий концерт. 15.30 Львівські біжучі вістки. 15.35 Жорж Буланже із своєю орхестрою, гр. пл. 15.50 Моя найгарніша мандрівка, опов. для дітей. 16.00 Умберто Джордано з гр. пл. 16.15 Скринька ПКО. 16.30 „При чайку", гр. пл. 17.00 „Будні пп. Ковальських" говорена повість. 17.15 Камеральний концерт. 17.50 Скринька зажалень, монольог Маріяна Гемара. 18.00 Актуальна гутірка. 18.10 Спорт у містах і містечках. 18.20 Рогачевський з гр. пл. 18.35 Межі письменницької індивідуальности. 18.50 Актуальна гутірка. 19.00 Чого шукаємо в книжці. 19.20 Народня капеля. 19.55 Гутірка музична зі слухачем радія. 20.10 Легка музика з гр. пл. 20.40 Вечірній денник. 20.50 Актуальна гутірка. 21.00 Трансм. зі Стокгольму: Европейський концерт. 22.00 Польські, французькі, німецькі, англійські й каталонські коляди. 22.30 Чверть години поезії К. Пшерви-Тетмаєра. 22.45 23.00 Танкова музика.

Середа, 13. січня 1937.

6.30 Ранішня авдиція. 6.33 Руханка. 6.50 Легка музика з гр. пл., 7.15 Ранішній денник. 7.25 Програма на днині. 7.30 Трохи інформацій. 7.35 Легка музика з гр. пл. 8.00 Авд. для шкіл. 11.30 Для молодших дітей: Що діється під ледом; Музика з гр. пл., 11.57 Сигнал часу. 12.03 Сальонова музика, орх., 12.40 Полудневий денник. 12.50 Як уложити буджет. 14.30 Легка музика з гр. пл., 15.15 Рекламовий концерт. 15.30 Львівські біжучі вістки. 15.35 Два інтермецо Маскан'ї з гр. пл., 15.45 Технічна скринька. 15.55 Легка пісонька з гр. пл., 16.10 Музичні загадки, авд. для старших дітей. 16.30 Концерт орхестри. 17.00 Молодь КОП-у й окраїнна молодь. **17.15 Рідно злихані пісні у вик. Марії Сокіл, при фортепіяні Антін Рудницький**, Лев Закшевський, **Петро Пшеничка** віольончеля. 17.50 З клопотів прелегента в Америці. 18.00 Актуальна гутірка. 18.10 Спортові **вістки. 18.20 Легка музика з гр. пл.** 18.40 Загальна скринька. 18.50 Не журімо, а самі візьмімося до праці. 19.00 „Дивний шлюб" вимок із повісти Єжа „Ускоки". 19.20 Словно-муз. авд.: „Коти на клявіятурі". 20.35 Хвилина бюра студій. 20.45 Вечірній денник. 20.55 Актуальна гутірка. 21.00 Шопенівський концерт. 21.30 Дебісі: Смичк. квартет. 22.00 Танкова музика у вик. орх., 23.00 Серед танку, гр. пл.

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ".

„Маслосоюз" повідомляє, що від дня 11. січня н. р. кооперативам платив за льоко Львів.

1 кг. масла десерового бльок. без опакування	2.55 зол
1 кг. масла десеров. бочкове включно з бочк. опакуван.	2.60 „
1 кг. масло експорт. дає вачет	2.60 „
молоко від 10. I. п. р. . . .	0.14 „
яйця	3.70 „

Тенденція на масло зниżкова, на молоко та яйця слаба,

ПТИЦЯ.

Маслосоюз повідомляє, що в дні 11. I. н. р. платив своїм доставцям за 1 кг. живої птиці, льоко подвіря птахомасарні „М. С." у Львові, (пл. Більчевського ч. 3) такі ціни:

Індички I. кл., добре умясені, повногруді	1.00 зол
Індики I. кл., добре умясені, повногруді	0.85 „
Кури молоді I. кл. біло й жовтоніжки від 1.50 кг. вгору	0.85 „
Качки товщені I. кл. щойно від 1.80 кг. вгору	0.95 „

Слабших сортів від вище поданих, не приймає.

ОПОВІСТКИ.

Замісць вінка на могилу бл. п. Д-ра Ст. Федака, приятелів молодих літ зложив на „Українську Захоронку" 25.— зол. аптикар Шимон Гай.

Ліквідаційні збори кооперат. з обм. порукою „Доля" у Львові відбудуться в днях 22. січня і 9. лютого 1937 р. у Львові в салі Тов. „Укр. Бесіда" вул. Руговського 22. I. в год. 10. зранці з таким предметом нарад: 1. Відчитання протоколу останніх загальних зборів. 2. Звіт з діяльности Управи і Надзірної Ради. 3. Касовий звіт. 4. Звіт Контрольної Комісії в рамени Надз. Ради. 5. Звіт з контролі Кооперативної Ради з 11. грудня 1935. 6. Уділення абсолюторії Управі і Надз. Раді. 7. Внесок на розвязання і ліквідацію кооперативи та переказання майна на річ Т-ва „Доля" у Львові. 8. Вибір ліквідаційної комісії. 9. Внески і запити. Про це всіх Членів кооперат. „Доля" повідомляємо. — Львів, 11. січня 1937. — За Надзірну Раду кооперат. „Доля": Голова: Ольга Лончинова (вул. Жовківська 28). За секретарку: Елеонора Костельникова. 109

На Рідну Школу зложили Вп.: Родина Радн. Е. і І. Голейків Львів 10 зол. замісць вінка на могилу бл. п. Радника Володимира Мрица; о. Микола Думанський, Добростани 5 зол. замісць вінка на могилу бл. п. о. І. Фединського, декана городецького; Дарія й Осип Навроцькі Львів 3 зол. замісць святочних побажань.

На Рідну Школу зложили: ВП. Український Центральний Комітет у Варшаві від Бібліотеки ім. С. Петлюри в Парижі 10 зол. і Т-во „Бесіда" в Солотвині 5 зол. замісць квітів на могилу бл. п. Вас. Стефаника.

Замісць святочних і новорічних побажань ВП.: Іван Копур, Варшава 6 зол., Олександер Романюк, Вадовиці 5 зол. інж. Стефан і Наталія Поповичі, Варшава 5 зол. — Щиру подяку складає Головна Управа Р. Ш. 104

Замісць побажань Святочних і Новорічних Рідні, Своякам і Знайомим зложили Ольга і Іван Оліжинські, Коломия 2 зол. на Рідну Школу. — За календар Рідної Школи зложив п. Теодор Мазурак, Горенць 2 зол.

Подяка.

Невблаганна смерть забрала мені дня 21. 12. 1936 найдорожчого мужа Василя Лопича, емер. управ. школи.

Всім друзям і знайомим Покійного, які прибули віддати йому останню послугу складаю отим щире Спасибіг.

Дякую в першій мірі о. М. Грималюкові пароховi Підвербець, що добровільно і безкорисно прибув з такої віддалі у Коломию, повів всі похоронні труди, виголосив прощальне надгробне слово і відправив заупокійне Богослуження. За Ваші, Всеч. Отче труди, нехай Всевишній стократно Вас винагородить. Дякую теж Всеч. ОО. Кисілеві і Чеховському за похорони і Впр. о. прелатові Руснякові за відправу Богослуження. Всеч. о. Осадці, пароховi у Вікні дякую за слова співчуття і відправу Парастасу. Дякую теж Вп. О. Шухевичівній з Тишковець, д-рові Білозорові в Коломиї за лікарську опіку, д-рові Паращукові в Городенці і всім емеритам товаришам Покійного, які відпровадили його на місце вічного спочинку. Нехай Вам Всевишній винагородить багатьома літами здоровля.

Жінка.

У Коломиї, 4. І. 1937.

Подяка.

Прибиті горем утратою нашого Найдорожчого Андрія — учителя в Гороржанні Великій, цією дорогою складаємо щиру подяку всім тим, що відвідували Його в Загальній Лічниці у Львові. Зокрема дякуємо о. Кишакевичу за часту духову потіху в Лічниці і за провід на місце спочинку, о. А. Осадці за похоронні відправи в родинному селі Покійного, п. О. Цімерман за її подивугідну опіку Хорим до останньої хвилини життя, як також Вп. Віднитам.

Дякуємо Учительському Зборові в Горожанні В., як також усім тим, які віддали останню послугу Померлому.

При цій нагоді з жалем стверджуємо, що Покійний як член Взаїмної Помочі Українського Учительства не дістав від Т-ва ніякої, хочби моральної помочі в часі своєї 7-місячної недуги в лічниці.

Рідня — Василики.

Вікно, 5. І. 1937.

МАТРИМОНІЯЛЬНІ

ПАНІ — вартісна людина, середніх літ, з приданим, котрій відповідав би пристійний, всилі віку, матеріяльно забезпечений мужчина-кавалер, на державній службі, з правом до емеритури — зволить у матримоніяльних цілях висилати йому оголошення із своєю фотографією під: „Suprema Lex C. XIX". Poste restante, Warszawa 1. (Plac Napoleona).

КУПНО-ПРОДАЖА

ВАЛЬЦЕВИЙ МЛИН водний і 15-морг. гове господарство з хатою і будинками до продажі у Станиславівщині. Зголошення до Адм. „Діла" під „Млин". 74 —2

КОВДРИ, коци, простирала дешево. Виробни ВАНК, пл. Марійська 6. 3210 6-7

СРІБЛО, ГОДИННИКИ купуйте дешево у фірмі Розлажевський Академічна 2. (Готель Жоржа). Власні годинникарсько-ювилерські робітні. 26 -

РІЖНІ

НА КАРНАВАЛ убрання візитові, смокінгові, фракові, випозичає. Ціни низькі. **Коллонтая 10. Тел. 215.37.** 2 4—10

ФОРТЕПІЯНИ, фісгармонії, як нові, короткі, гарантовані, дешево продає, купує, міняє Ганак. Пілсудського 21. І. поверх. 3243 —10

ТІЛЬКИ 5 ЗОЛОТИХ тривка ондуляція з 6 місячною гарантією. Сальон чесання пань. Сикстуська 8. вхід через браму. 80 2—9

ЗА 1 ЗОЛ. переробляє капелюхи жіночі і мужеські. **Коперника 26, подвіря.** 103 1—3

ЧИ ЗНАЄТЕ, що в єдиній українській господарській школі Т-ва „Просвіта" в Милованні почта Рошнів над Дністром можете дістати по дешевих цінах на весняний сезон: добірні щепи, городові насіння, зародові бугайці симент. раси, зародові свині Йоркшири та вилягові яйця курей Кармазинів і мішанців Сусексів з Кармазинами. Жадайте цінників. 108 1—3

ЧИ ВАШ годинник ходить добре? Якщо ні, дайте направити до **ІВАНА ЗЕЛЬТЕНРАЙХА**, Львів, Марійська пл. 5. Прецизійно, солідно, дешево. З провінції присилайте почтою. 3032 18-?

ОГОЛОШЕННЯ.

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Ді[ло"] Львів, Ринок 10.